

Dāvanas

Dalīt Debesu dāvanas

Intervija ar mācītāju Edgaru Godiņu

Esmu dzīvs

Intervija ar Lauru un Artūru Doveikiem

Visskaistākais mantojums

Dziesmu diena Kuldīgā

Pateikties, lūgt, ticēt

Rudenī mums ir ierasts svinēt Pļaujas jeb ražas svētkus, kad pateicamies par gadā doto ražu. Mūsu kultūra gan nav vienīgā, kur vienā vai citā veidā tiek atzīmēti pateicības svētki. Šādus svētkus varam atrast dažādos kontinentos visās pasaules malās. Pateicība ir izcila motivācija svinēšanai.

Taisnība gan, ka mūsdienās ne katrs no mums var lepoties ar dažnedažādām zemes veltēm, par ko pateikties. Tomēr, ja labi padomājam, mēs esam sējuši daudz ko. Viens savā darbavietā sējis zināšanas, cits ieguldījis laiku savos tuviniekos. Iegūtā raža var būt paaugstinājums darbā vai atrisināti konflikti un ciešākas attiecības ar ģimeni un draugiem, vai pat kāds, kuram esam palīdzējuši nākt tuvāk Dievam. Šādi augļi nebūt nav mazāk nozīmīgi par tiem, ko iegūstam, kārtīgi pasvistot un sasmērējot savas rokas, strādājot tīrumā. Tomēr jāievēro svarīga patiesība – arī par šādiem augļiem kādam pienākas pateicība. Ir labi, ja apzināties, kam jāveltī mūsu pateicība – tam, kura dēļ viss ir, un caur ko viss ir.

Taču reizēm mūsu sirds nav kā katls, kas vāroties grasās pāri plūst ar pateicību, bet gan ar kaut ko pavisam citu. “Vai tad es pats to neizdariju saviem spēkiem? Kāpēc gan man atdot godu citam?” Varbūt kāds skatās un nodomā: “Bet varēja taču būt labāk, un vispār man jau pienākas šie labumi.” Vai arī: “Viss taču ir tik slikti! Paskaties tik! Kristiešu vajāšanas, nodokļi, politiskā situācija un... un vēl tās bedres uz ielām!” Mēs labi protam atrast kādu iemeslu, lai pateicības dīgštam neļautu ieraudzīt saulesgaismu.

**Svētī mani
bagātīgi
un paplašini
manas robežas,
lai Tava roka
ir ar mani.**

1. Laiku 4:10

Pāvila vēstulē filipiešiem 4:6 lasām šādu pamācību: “Nezūdieties nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā.” Pāvils ļoti labi apzinājās, ka cilvēkiem dabīgā nosliece ir zūdieties un būt neapmierinātiem ar situāciju. Kā nekā mēs dzīvojam grēcīgā pasaulē, un katru dienu notiek kaut kas tāds, ko mēs labprāt savā dzīvē negribētu. Mēs pat mēdzam būt neapmierināti ar Dievu par saviem apstākļiem vai vispār aizmirstam par Viņu. Tomēr Pāvils, kurš pats bija piedzīvojis visdažādākos apstākļus – gan labus, gan ļoti, ļoti nepatīkamus –, mudina mūs atteikties no zūdišanās un pateicībā lūgt Dievu.

Par ko un kā tad lai lūdzam šoruden? Ieskatīsimies Bībeles dziļumos un mācīsimies no kāda mazpazīstama vīra vārdā Jabecs. 1. Laiku grāmatā 4:10 ir rakstīts: “Un Jabecs piesauca Israēla Dievu, sacīdams: “Kaut Tu mani svētīdams svētītu un paplašinātu manas robežas un kaut Tava roka būtu allaž ar mani, un kaut Tu mani pasargātu no nelaimes, ka man nebūtu jācieš sāpes!” Un Dievs lika tam notikt, ko viņš bija lūdzis.”

**Ir labi, ja apzināties, kam jāveltī
mūsu pateicība – tam, kura dēļ
viss ir, un caur ko viss ir.**

Mācīsimies trīs lietas no šīs lūgšanas. Pirmkārt, Jabecs ar lūgšanu pēc svētības un robežu paplašināšanas atzīst, ka Dieva rokās ir to piešķirt. Arī mums jāatceras, ka tie augļi, par kuriem mēs šoruden varam pateikties, ir no Dieva. Ja nebūtu Viņa svētības, neviens nesaņemtu tos augļus, kas rodas mūsu darbošanās rezultātā. Turklāt, pateicībā par Dieva gādību pašreiz un apzinoties, ka Viņš gādās arī nākotnē, mēs varam lūgt, lai Dievs paplašina mūsu robežas. Ja mēs visu savu darbošanos veltām Dievam, tad Viņš mūs labprāt iesaista Savas valstības paplašināšanas darbā un piešķir mums arvien lielāku lomu, katram ar saviem darbiem, savām dāvanām un saviem talantiem. Lūgšim, lai Dievs svētī un pavairo!

Otrkārt, Jabecs saprot, ka mūsu Kungs nav veiksmes amulets vai kāds tālumā esošs dieviņš, kurš mūs sastiprina un tad palaiž vienus pašus tikt galā ar visu turpmāko. Nē, Dievs mums ir vajadzīgs ik uz soļa. Turklāt, tagad mēs caur Kristu esam saņēmuši Svēto Garu. Tas nozīmē, ka Viņš ir daudz tuvāk, nekā mums bieži liekas. Lūgšim, lai Dieva roka allaž būtu ar mums un lai mēs neapslāpētu Viņa Svētā Gara darbošanos!

Treškārt, lūdzot pēc pasargāšanas no nelaimes, atzīstam, ka gan labie, gan sliktie apstākļi ir Dieva rokās. Ne vienā, ne otrā gadījumā mums nav jāzūdās, bet ar pateicību jāturpina cerēt uz mūsu Kungu, jo Viņš ir tas, kas mūs darīs atkal dzīvus un izvedīs mūs no zemes dziļumiem. Lūgšim, lai Dievs mūs pasargā no sāpēm un nelaimes un lai Viņa žēlastība paliek ar katru no mums gan grūtībās, gan vieglumā. Jo mēs ceram uz Viņu.

Kārlis Baštiks

sludinātājs
Liepājas Pāvila draudze

Notikumi

Septembra otrajā svētdienā, 8. septembrī, jau piecpadsmito reizi visā Latvijā tika svinēta Tēva diena. Pirmo reizi Tēva dienu svinēja pirms 20 gadiem – 2004. gadā, un tas notika Rīgas Mateja baznīcā. Savukārt pēc pieciem gadiem, 2009. gadā, pēc toreizējā Bērnu, ģimenes un sabiedrības integrācijas lietu ministra, mācītāja Ainara Baštika ierosinājuma, Saime iekļāva Tēva dienu svinamo un atzīmējamo dienu sarakstā. “Šajā dienā atceramies, pateicamies tēviem par viņu dāvāto dzīvi mums, reizē arī apzināmies to, ka tie, kas esam tēvi, vēlamies kļūt labāki, cienījamāki mūsu bērniem un mazbērniem. Šī diena ir arī kā atgādinājums mums visiem, ka esam Debesu Tēva bērni,” teica mācītājs Ainars Baštiks, iesākot Tēva dienas dievkalpojuma tiešraidi Latvijas televīzijā no Mateja draudzes.

Sākot ar septembri, katru ceturtdienu Ogres Trīsvienības draudzes mācītājs Dainis Pandars aicina interesentus uz sarunu “Kafija ar mācītāju”. Tā ir iespēja būt uzklausiem, uzdot mācītājam sev interesējošus jautājumus vai vienkārši piedalīties savstarpējā domu apmaiņā. “Reizēm cilvēki vēlētos aprunāties ar mācītāju, bet nevēlas doties uz baznīcu. Šī ir neitrāla vide, kur, iepriekš piesakoties, var atnākt gan nekristieši, gan tie, kas savulaik bijuši draudzē, un tagad no tās attālinājušies. Šo iespēju izmantojuši arī kādi draudzes locekļi. Ja uz sarunu atnāk jaunieši, tā mēdz notikt, izmantojot domino spēles elementus – kurš noliek kauliņu, tas uzdod jautājumu,” stāsta mācītājs Dainis Pandars. Līdzīga pieredze iepriekš bijusi arī mācītājam Elmāram Pļaviņam, aicinot uz “Kafiju ar mācītāju” Ikšķilē, kur tiek dibināta jauna draudze.

Kopš Lieldienām Rīgas Vīlandes baznīcā katru svētdienu 17:00 notiek dievkalpojums ukraiņu valodā, uz kuru pulcējas ukraiņi, kas nokļuvuši Latvijā kā kara bēgļi. Svētdien, 22. septembrī, svinot Pļaujas svētkus, 11:00 notika kopīgs dievkalpojums ar Rīgas Vīlandes draudzi. Pateicības dziesmas skanēja gan latviski, gan ukraiņu valodā, svētrunu teica Ivans Jakovenko, mācītājs no Ukrainas, kā arī Vīlandes draudzes mācītājs Ģirts Ašņevics. Uz dievkalpojumu bija ieradusies arī karavīri no Ukrainas, kas atrodas Latvijā, lai, pateicoties Keitijas Lezervudas vadītajai “Designed to Live” kalpošanai, saņemtu protēzes. Pēc dievkalpojuma sadraudzība turpinājās baznīcas pagalmā, kur visiem bija iespēja degustēt deviņus borščus, kurus bija gatavojušas deviņas saimnieces.

Sestdien, 14. septembrī, Rīgā pulcējās vairāki tūkstoši kristiešu, lai piedalītos “Jēzus maršā”. Kā norāda pasākuma rīkotāji, “Jēzus maršs” Rīgā tika rīkots kā starpkonfesionāls un starptautisks kristiešu gājiens, kurā apvienojas ticīgie no dažādām konfesijām un draudzēm, lai svinētu un pasludinātu Jēzus Kristus uzvaru. Gājiena dalībnieki pulcējās Vērmanes dārza estrādē, kur vienojās kopīgā slavēšanā un pielūgsmē. Pirms gājiena, tā laikā un pēc “Jēzus marša” dalībniekus uzrunāja Latvijas kristīgo baznīcu bīskapi un mācītāji. Pusotru kilometru garais gājiens, kurā piedalījās dažādu paudžu cilvēki, noslēdzās Doma laukumā.

“Jēzus maršs” Rīgā norisinājās otro reizi, taču tā aizsākumi pasaulē meklējami 1987. gadā, kad Londonas ielās izgāja daudzi ticīgie, lai kopā lūgtos un slavētu Dievu. Šobrīd zināms, ka šādi marši ir notikuši aptuveni 180 pasaules valstīs. Iecerēts, ka Jēzus maršs Rīgā kļūs par ikgadēju pasākumu. Plānots, ka nākamgad “Jēzus maršs” Rīgā notiks 13. septembrī.

Latvijā “Jēzus maršu” rīko starpkonfesionāla organizatoru grupa, kurā pārstāvētas luterāņu, katoļu, baptistu, metodistu, vasarsvētku un citas evaņģēliskās draudzes un kustības.

Dalīt Debesu dāvanas

Mācītāja Edgara Godiņa ceļš lielākās un mazākās lietās jau gandrīz četrdesmit gadus cieši savijies ar LBDS kopdarbu. Izdevniecība AMNIS, Garīdznieku brālība, bīskapa vietnieks – šīs redzamākās no viņa atbildības jomām. LBDS logo pamatskice, krusts Smiltenes baznīcas tornī, Bībeles muzejs Alūksnē – vairāk uzzinot par šīm lietām, atklāsim, ka arī tajās viņam bijusi nozīmīga loma. 19. oktobrī Garīdznieku brālības vadība tiks uzticēta jaunam vadītājam. Darbs izdevniecībā un kā bīskapa vietniekam turpināsies – pateicībā esot Dieva aicinājumā un mīlestībā kalpojot cilvēkiem.

Jūs gandrīz katru svētdienu var sastapt citā draudzē. Vai ir kāda LBDS draudze, kuru neesat apciemojis?

Domāju, ka esmu bijis visās draudzēs. Dažās vairāk, dažās mazāk. Ja nu kādu būtu piemirsis, lai piesakās, aizbraukšu ciemos.

Kāds bija jūsu ceļš, kļūstot par garīdznieku?

Ļoti vienkāršs. Uzaugu ticīgā daudzbērnu ģimenē. Mana mamma padomju laikā pulcināja draudzēs esošās daudzbērnu ģimenes uz svētdienskolu, toreiz, lai maskētos, teicām – “pie bērniem”. Šulcu, Baumaņu, Cirveļu, Rožu, Vīksnu un citas ģimenes, kopā apmēram 50 bērni, vasaras nometnēs, kas ilga veselu nedēļu, līdz pat 100 bērniem. Es tajā visā ieaugu, man tas patika. 14 gadu vecumā kļuva par svētdienskolotāju. Vēlāk izveidoju ansambli ar elektriskajām ģitārām, mēģinājām kaut ko dziedāt. Tad ceļi krustojās ar Māri Ludviku, un mana nelielā tehniskās bāze palīdzēja dot skanējumu ansamblim Maranata. Braukājām pa draudzēm, un katrā vietā bija kaut kas jāsaka, arī man. Saņēmu uzaicinājumu aizvietot mācītāju Smiltēnē, braucu uz dievkalpojumiem, līdz draudze ievēlēja mani par sludinātāju. Man vienmēr bijusi interese par draudzēm, ticību, par draudžu

kopējo darbu. Bīskaps Jānis Tervits 1985. gadā uzaicināja strādāt par darbvedi, tā bija iespēja vēl tuvāk iepazīt draudžu darbu, un tā tas turpinājies visus šos gadus septiņu bīskapu vadībā.

Astoņdesmitajos gados kalpoju arī Alūksnē, tur atjaunojām draudzi. Tas laiks bija interesants. Kad aizbraucu, visa diena bija piepildīta. Svētdiena sākās pie kādas kundzes, kur kopā sanāca apmēram desmit vecie baptisti. Tur baudījām Svēto Vakarēdienu – pussakaltušu rupjmaizi un zapsūdēni, piederīgi neatbalstīja kundzes ticību, viņa pati mēģināja galdu kaut kā klāt, un tas bija ļoti sirsnīgi. Pusdienlaikā braucām uz Ziemeļiem, kur kultūras namā sanāca kopā apmēram 40 cilvēki no dažādām konfesijām, jo tajā apkārtnē tolaik nebija nekādas kristīgas aktivitātes. Kad tas beidzās, devāmies uz Jaunlaicenes bērnodārzu, kur sapulcējās jauni cilvēki, sēdējām uz grīdas, spēlēja ģitāru, dziedājām. Trīs pilnīgi atšķirīgi dievkalpojumi vienas dienas laikā. Kad Āgenskalna draudzes mācītājs Almers Ludvīks devās mācīties uz ASV, Ilmārs Hiršs tika aicināts aizvietot viņu, savukārt viņš aicināja mani sev blakus. 1992. gadā tika atgūts Savienības nams un Ilmārs Hiršs tika aicināts atjaunot Semināra draudzi, un viņš aicināja mani sev līdzās.

Esat bijis blakus daudziem, kas uzsāk kalpošanu. Kas bija blakus jums, kad uzsācāt garīdznieka gaitas?

Visvairāk tas bija mans sievastēvs, bīskaps Haralds Kalniņš. Mēs tajā laikā dzīvojām kopā vienā šaurā dzīvoklīti. Viņš mēdza pēc vakariņām apsēsties un pajautāt: “Nu, pastāsti, ko tad tu rīt sludināsi?” Kad pateicu, par ko esmu domājis, mums izvērtās garas sarunas. Viņš nekad nedeļa tiešu padomu, ko mainīt vai uzlabot, bet gan pajautāja – vai esi padomājis arī par to, vai zini, kāpēc tur ir tas vārds? Dažreiz man nācās atzities, ka vēl īsti nezinu, ko teikt – teksts ir, bet domu nav. Nāc, padomāsim – bija viņa piedāvājums. Viņš bieži teica: “Tagad ir vakara lūgšana, tu pasaki kaut ko...” Sākumā šķita – es tā uzreiz nevaru, bet ar laiku tas izkopa.

Kopš 2015. gada esat Garīdznieku brālības vadītājs. Šajā darbā ir prieka brīži, kad kalpošanā var ievadīt jaunu sludinātāju vai sludinātāju ordinēt par mācītāju. Ir arī darbs ar draudzēm, kad tās nonākušas kādās grūtībās, palikušas bez garīdznieka vai draudzē ir nesaskaņas, kurās vajadzīga iejaukšanās, padoms no malas. Bet – kas tam visam pa vidu?

Jā, šie ir divi galvenie uzdevumi. Vispirms

mēģināt saskatīt, kur ir kādi, kurus Dievs aicina kalpošanā, atbalstīt viņus un tad virzīt kalpošanā kādā draudzē. Ir arī garīdznieku maiņas, kad kā šaha spēlē jāskatās – kāds būtu labākais variants, lai draudzei būtu palīdzēts un arī garīdznieks varētu augt. Nācies arī strādāt ar draudzēm konfliktsituācijās. Arvien jānopūšas, kad redzams, ka kādi mezgli savelkas. Paldies Dievam, ir izdevies kādus konfliktus mazināt vai atrisināt.

Vēl ir rūpes par emeritētajiem garīdzniekiem un garīdznieku atraitnēm. Viņus atbalstām finansiāli, gribas arī ar visiem satikties, aprunāties. Pašlaik tie ir 15 garīdznieki un 10 atraitnes. Viņi ir tie, kas iznesa padomju laika kalpošanas smagumu, viņi ir mūsu varoņi.

Gan garīdznieki, gan arī darbabiedri LBDS apbrīno – kā spējat vienmēr būt tik mierīgi?

Tas varbūt daļēji ir no manas mammas. Atceros gadījumus, kad redzēju, ka iekšēji viņā viss ir ļoti saspringts, bet viņa mierīgi iziet šai situācijai cauri. Dzīve arī iemāca, ka nedrīkst uzreiz *uzvilkties*. Un vēl – domājot par garīdzniekiem, – es viņus visus mīlu. Kad ir kādi konflikti vai spriedze, man ir svarīgi padomāt, kas notiek tajā cilvēkā, kāpēc viņš tā rīkojas? Kad mēģinu atrast argumentus viņa rīcībai, nonākt līdz saknei, tad redzu, ka nav vajadzības uzķerties uz kādiem asiem vārdiem vai rīcības. Kad redzi cilvēku mīlestībā, tad nav vietas dusmām.

Atskatoties uz to, kas piedzīvots un paveikts, vadot Garīdznieku brālību – par ko ir vislielākā pateicība?

Kādreiz domāju, kā tas nākas, ka man, vienkāršam puikam no vienkāršas ģimenes nākušam, Dievs dāvājis tik daudz iespēju. Tas ir pilnīgi nepelnīti, es to apzinos. Tādēļ ļoti pateicos Dievam un ar atbildības sajūtu cenšos darīt to, ko Viņš uzticējis.

Nododot šo kalpošanu tālāk, ir prieks, ka bijusi iespēja kādas lietas sakārtot. Piemēram, jautājumu par to, kā garīdznieks atgriežas atpakaļ kalpošanā, ja iepriekš ticis no kalpošanas atstādināts. Ir bijusi iespēja arī sakārtot garīdznieku pensiju fondu un varu to nodot tālāk ar drošu skatu nākotnē. Esmu ļoti pateicīgs ALBA, Aldim Anzenavam, Andim Smeltem, Gunvaldim Vēsmiņam un viņa dēliem, kas ziedo šim mērķim, un visiem garīdzniekiem, kas veic iemaksas pensiju fondā.

Esmu pateicīgs, ka šos deviņus gadus varēju nebūt kādas vienas draudzes mācītājs, bet varēju katru svētdienu būt citā draudzē, arī tikties personīgi ar mācītājiem, tādējādi stiprinot draudzes un Savienības kopību.

Pa šiem gadiem notikušas arī būtiskas izmaiņas Garīdznieku brālības sastāvā. Tas gan nav mans, bet biskapa Pētera Sproģa darba rezultāts. Tas, ko viņš iesēja, tagad aug un nes augļus. Es tikai priecājos par to, ka varu palīdzēt šiem *kūlīšiem* no lauka nokļūt šķūnī.

Garīdznieka darbā liela nozīme ir sadarbībai ar draudzi. Vai ir kāds padoms, ko šajā ziņā vēlaties dot garīdzniekiem vai draudzēm?

Bieži vien garīdznieks jautā – kādi ir mani darba uzdevumi? Tas ir svarīgi, jo tad, kad viss padarīts, var bez sirdsapziņas pārmetumiem doties makšķerēt vai izbraukt ar kroša motociklu. Tomēr manā uztverē garīdznieks vairāk ir kā ģimenes tēvs, kuram nav rakstītu likumu. Viņš vienkārši zina, ka viņš ir tas, kurš ir atbildīgs, kuram ir jāvada. To, ko viņš var, viņš izdara, ko nevar, to noorganizē. Garīdznieks ir nevis kā priekšnieks, kas visus nokomandē, bet kā tēvs, kuram jāredz viss horizonts no vienas malas līdz otrai. Un jādara tas ilgtermiņā un tā, lai neizšķaidītu dvēseles pa labi un pa kreisi, bet savāktu un turētu savu saimi kopā. Vēl garīdzniekiem vajadzētu domāt par savu izaugsmi – kā es varu labāk sludināt? Neuzvert dievkalpojumu kā notikumu, kurš jāpavada. Svētdiena nav kā uzmācīga muša, kas jāaizden; jānovada dievkalpojums, jānorunā svētruna, un tad – viss, garām ir! Nē, mans uzdevums ir paņemt no Debesīm un nolikt uz zemes, Debesu dāvanas caur mani nonāk manā draudzē. Vēlētos saredzēt šo nopietnību, atbildību. Mēdzu teikt, ka draudzei ir jāsaņūm mācītāja sviedru smaka. Kur to nejūt, tur ir slikti. Strādāt, pūlēties. Kas iznāk – tas nav tik svarīgi, Svētais Gars var lietot un pārveidot arī ļoti vienkāršus vārdus, bet lai tur iekšā nav slinkuma.

Savukārt, domājot par draudzēm, vēlos atgādināt, ka draudze nav tā vieta, kur bez atbildības nodarbina cilvēkus, bet gan vieta, kur palīdz atrast aicinājumu un lietot to Dieva valstībai. Nav lielākas laimes, kā būt savā vietā – apzināties, ka Dievs tevi aicina, tu vari un drīkstī lietot savu spēku un laiku Viņa darbā. Nav vienmēr par to jāsaņem pateicība vai atbildība, kas kādreiz tiek saģaidīta kā tāda degvielas uzpilde, lai varētu "braukt" tālāk. Aicinājums sākas ar mazām lietām un aug arvien lielāks, tam līdzī nāk rakstura izmaiņas, augšana pazemībā. Jo vairāk cilvēki to apzinātos, jo priecīgāki viņi būtu kalpot.

Jums vienmēr kabatā ir sprediķis. Dziļas pārdomas, vien izlasot lozungu pantus, bieži vien ir pārsteigušas klausītājus. Šodien, 26. septembrī, Lozungos lasāms pants no Psalmiem, kurā Dāvids saka, ka

viņam ir prieks dzīvot pēc Dieva prāta un Dieva likumi ir dziļi ierakstīti viņa sirdī, kā arī lielākais bauslis, ko dod Jēzus – mīlēt Dievu ar visu sirdi, visu dvēseli un prātu. Ļoti zināmi vārdi. Kā tie uzrunā jūs šodien?

Šķiet, tas bija biskaps Pēteris Egle, kurš kādā garīdznieku sanāksmē teica, ka īstam mācītājam vienmēr jābūt *plintei pilnai*. Ja kaut kur eju vai braucu, piedomāju – ja nu kas jāsaka, ko es teikšu? Jā, man patīk Lozungi. Kādreiz no rīta izlasu – labs vārds, bet nav nekāda doma, pie kuras pieķerties, bet tad dienas laikā esmu kopā ar cilvēkiem, vajag kaut ko pateikt, un tad Dievs lieto šos vārdus. Kad vasarā AMNIS darbinieki ir atvaļinājumā, mēdzu būt veikalā pie letes. Man patīk aprunāties ar pircējiem. Kāds pārķ savu pirmo Bībeli. Prasu – kā to lasīsiet? Uzdāvinu Lozungus, kopā izlasām tās dienas pantus, iesaku katru dienu padomāt – ko lasītajā uzzinu par Dievu, ko uzzinu par sevi, ko Dievs man piedāvā un ko Dievs no manis sagaida? Un tad ir jauki redzēt, kā Dieva vārds trāpa sirdī.

Bet, domājot par minētajiem pantiem, manas domas apstājās pie Dieva likumiem un tā, lai mīlam savu tuvāko kā sevi pašu. Rudenī mēs iegūstam ražu, bet bieži vien tieši manta, nauda kļūst par naida cēloni. Kā rīkoties tā, lai tā nekļūst par šķēlēju? Vispirms – pateikties Dievam. Šī ir Dieva zeme un mēs esam irnieki. Otrkārt – pieņest Viņam upuri. Kādreiz upuris bija kā kuļošana Dievam – es Tev iedošu, Tu man palīdzi, tagad upuris ir pateicība – Tu man esi iedevis, tādēļ es gribu Tev pateikties, un tas attiecas arī uz mūsu ziedošajiem, kalpošanu. Treškārt – domāt par to, kā savu dzīvi dzīvot tā, lai manta būtu ne vien uz zemes, bet arī debesīs. Ja visi šie trīs punkti tiek īstenoti, mīlēt savu tuvāko vairs nav problēma. Tad mēs labprāt savas plaukstas nevis savēlcam dūrē, bet gan atveram tās un sakām – ņem, es vēlos tev palīdzēt! **BV**

CELMLAUŽUS PIEMINOT

Šī gada 8. septembra pēcpusdienā Liepājas baptistu Pāvila draudzes baznīcā notika mācītāja Ernesta Fridrihsona 160. jubilejai veltīts piemiņas dievkalpojums. Klātesošos uzrunāja draudzes sludinātājs Raitis Šķerbergs. Uzstājās Liepājas, Grobiņas, Mežgalciema un citu draudžu apvienotais vīru vokālais ansamblis Kriša Pozemkovska vadībā. Sludināja Priekules draudzes mācītājs Raivis Deksnis.

Lai arī par savu mācītāju Fridrihsonu sauc Pāvila draudze, viņš vēl kalpojis Vidales un Rīgas Sākuma draudzēs. Tomēr visilgāk amatā atradies Liepājas latviešu Baptistu draudzē jeb Jaunliepājas Pirmajā Baptistu draudzē (kopš 1908. gada pazīstama ar vārdu Nācaretes draudze), kas vēl pirms Vecliepājas (Pāvila) draudzes rašanās (1890. gadā), ilgu laiku bija oficiāli vienīgā latviešu baptistu draudze Liepājā.

Kāds bija Ernests Fridrihsons? Skolotāja un grāmatizdevēja Krišjāņa Freijvalda 1894. gadā sarakstītajā Fridrihsona biogrāfijā lasāms: “Viņš bija visur mīļš un ieredzēts viesis. Kur vien tas parādījās, tur ar prieku tapa uzņemts un atstāja paliekamu piemiņu un neaizmirstamu iespaidu, tik lab caur saviem dzīviem un sirsnīgiem sprediķiem, kā arī caur savu laipnību un prātīgām sarunām personīgā satiksmē.”

Ernests Fridrihsons (vecajā stilā Friedrichsons un Fridrichsons) dzimis 1864. gada 11. februārī Vidālē. Pusaudžu vecumā, vietējo baptistu uzrunāts, sāka apmeklēt Vidales draudzes dievkalpojumus. 1881. gadā viņu kristīja mācītājs Ernests Vasmanis. Ar draudzes mācītāja starpniecību iepazinās dažādus garīgus tekstus, sāka praktizēties sludināšanā. Savu pirmo publisko svētrunu Fridrihsons sacīja bērēs, kas notika vietējos Vidales kapos. Vasmanim kļūstot par Rīgas Sākuma draudzes mācītāju, drīz uz Rīgu tika aicināts arī Fridrihsons.

1884. gadā Fridrihsons atsaucās Liepājas draudzes uzaicinājumam kļūt par tās mācītāja Jāņa Kūlberga palīgu. Uzsākot kalpošanu Liepājas draudzē, viņš drīz tika apstiprināts par mācītāju arī draudzes stacijās (filiālēs) Saraiķos un Skatrē.

1885. gadā Ernests apprecējās ar Dori (Ortiju) Krūmiņu (citos avotos - Krūmu). Viņiem bija divas meitas un dēls.

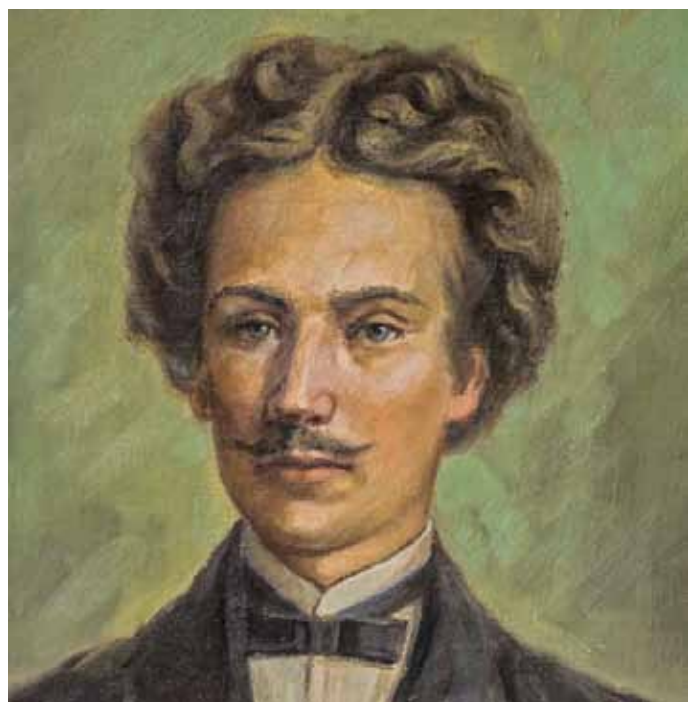
Fridrihsonam bija interese arī par grāmatu izdošanu. 1890. gadā viņa apgādā iznāca dziesmu grāmata “Cerību Auseklis” (otrais izdevums). 1893. gadā tika izdots paša Fridrihsona sastādīts jaukto koru dziesmu krājums “Dziesmu pārles” ar 12 dziesmām.

1891. gadā Fridrihsons tika oficiāli apstiprināts par jaunizveidotās Vecliepājas dievkalpojumu vietas vadītāju, kas tur darbojās kopš 1890. gada. Dažus gadus vēlāk draudze vienojās uzbūvēt Vecliepājā dievnamu (Pāvila baznīca). Fridrihsons darīja visu nepieciešamo, lai sagatavotu pieprasījumu būvatļaujas saņemšanai. 1893. gada 8. jūnijā, atrazdamies uz slimības gultas, Fridrihsons nepilnu trīsdesmit gadu vecumā aizgāja mūžībā. Dievnamu uzbūvēja jau pēc viņa nāves (1895. gadā).

Ernests Fridrihsons, lai gan jauns, tomēr ar nopietnību atsaucās Dieva aicinājumam. Tā laika draudzes locekļu spēja vienoties lielāka mērķa vārdā arī šodien ļauj runāt par viņu atstāto garīgo mantojumu.

Kārlis Deksnis

Ventspils draudze

Pie E. Fridrihsona kapa – (no kreisās) sludinātājs Kārlis Baštiks, Liepājas Pāvila draudzes sludinātājs Raitis Šķerbergs un diakons Jurgis Šuba

SŪTĪTI PĻAUJĀ

“Tad nu lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš strādniekus sūta savā pļaujā,” saka Jēzus. (Lūkas 10:2b) Šogad Dievs ir atbildējis uz šo lūgšanu ar uzviju. Baltijas Pastorālā institūta mācību programmu uzsākuši 16 jauni studenti. Ticam, ka tas ir gan jaunā mācību formāta (BPI pāriet uz nepilna laika mācībām) pieejamības dēļ, gan pateicoties mācītāju, kalpošanu vadītāju un BPI absolventu pamudinājumam. Jauno studentu grupā ir bijušie BPI DRAFTS nometņu dalībnieki, kā arī vairāki vīri, kuriem kā pamudinājums spert nākamo soli ir bijusi dalība BPI DRAFTS vīru nometnē. Papildus jaunajiem studentiem mācības turpina seši 3. kursa studenti.

Prieks, ka jaunie studenti pārstāv visus Latvijas novadus:

Ainārs Kopels – Rēzeknes draudze;
 Aksels Jansons – Rīgas Mateja draudze;
 Aleksandrs Bališevs – Mērsraga draudze;
 Andrejs Koļesniks – Līgatnes draudze;
 Armands Berkins – Liepājas Centra draudze;
 Arnis Ķierpe – Ogres Trīsvienības draudze;
 Daniels Poltoraks – Rīgas Misiones draudze;
 Dāvids Ieviņš – Valmieras draudze;
 Deniss Miglāns – draudze “Dieva ģimene”;
 Eduards Ozols – Liepājas Centra draudze;
 Endrijs Nerets – Ogres Trīsvienības draudze;
 Jānis Edgars Siders – Mērsraga draudze;
 Kalvis Kronbergs – Olaines jaundibināmā draudze;
 Modris Antons – Līgatnes draudze;
 Raimonds Čima – Jelgavas draudze;
 Rūdolfs Valeinis – Limbažu draudze.

Bīskaps Kaspars Šterns, uzrunājot studentus mācību gada atklāšanas svētkos, kas notika 6. septembrī, atgādināja, ka ne zināšanas ir tās, kas mūs maina, bet gan gudrība, un īstena gudrība nāk no Dieva, jo Kristū ir apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības. Mēs nevaram dzīvot gudri, ja mūsu sirdis nav pazemīgas Dieva priekšā. Saskaņot savu dzīvi ar Kristus raksturu un mācībām – tā ir gudrība!

Pēc jaunā mācību gada atklāšanas svinībām studenti devās uz divu dienu iepazīšanās izbraukumu Bruknas muižā. Tur studenti ieklausījās cits cita dzīvesstāstos un tajā, kā Dievs ir vadījis uz BPI. Otrajā dienā Igors Rautmanis vadīja lekciju, kurā studentiem bija iespēja izvērtēt savu dzīves pieredzi un dāvanas Dieva lielā plāna kontekstā. Šis bija izaicinošs uzdevums, jo lika katram domāt par savu identitāti Kristū. I. Rautmanis aicināja studentus veikt šādu sevis izvērtēšanu regulāri – vismaz reizi mēnesī apstāties un jautāt Dievam, vai es joprojām daru to, uz ko Viņš mani ir aicinājis.

Mācību gadu iesākot, studenti piedzīvoja brālīgu un draudzīgu kopābūšanas laiku, bez īpaša pamudinājuma iepazīs cits citu, aizlūdza viens par otru, bija kopā sadraudzībā.

Novēlam jaunajiem studentiem noskriet šo jauno skrējieni līdz galam!

Tomass Šulcs

BPI studentu izaugsmes vadītājs

Foto: Mareks Šteins

TAVS DZĪVES STĀSTS

Ari šogad Mazirbē pulcējās sievietes no dažādām Latvijas draudzēm, lai piedalītos SKA organizētajā, nu jau trešajā sieviešu retrītā “Tavs Dzīves stāsts”. Tās ir trīs brīnišķīgas dienas, kas piepildītas ar mīlestību, Dieva tuvumu, uzrunām, sadraudzību, smiekliem un tik ļoti vajadzīgo apstāšanos no ikdienas skrējiena.

Lūk, ko saka pašas dalībnieces.

“Retrīts bija atpūta no ikdienas rūpēm un raizēm. Jau pati atrašanās vieta radīja atpūtu – visapkārt daba, miers un klusums. Brīnišķīgā komanda bija padomājusi par katru mazāko lietiņu, viss bija tik skaists un īpašs. Caur šo sievišķīgo skaistumu piedzīvoju to, cik ļoti Dievs mani mīl, cik ļoti Viņš rūpējas par mani un piedomā par katru manas dzīves aspektu.

Es noteikti iesaku katrai sievietei vismaz vienu reizi aizbraukt uz šo retrītu. Tur ir iespēja piedzīvot atpūtu dvēselei un sirdij, piedzīvot to, cik tu esi Dieva mīlēta un lolota.”

Liene Strazdiņa, Jelgavas draudze

“Retrītā mani ļoti uzrunāja citu sieviešu stāsti. Katrs tik atšķirīgs, bet tomēr ar kādiem stāstiem varēju arī pati savienoties. Man ļoti dziedinoši bija sastapt māsas, kas arī cīnās savā dzīvē līdzīgi kā es. Sajust, ka mans gadījums nav tik unikāls, bet tomēr Dievam tik svarīgs. Šis man bija nākamais solis, lai apzinātu sātana melus savā dzīvē un atkal mācītos tos aizstāt ar Dieva patiesību. Ja iepriekšējos gados nejutu nekādu vilkmi piedalīties šajā retrītā, tad šogad bija skaidrs Dieva pamudinājums. Tāpēc gribu iedrošināt sievietes klausīties un atsaukties Dieva mudinājumam. Piedzīvotais kopā ar citām “bēdu māsām” ir tik ļoti dziedinošs un stereotipus laužošs.”

Liene Anševica, Kuldīgas draudze

“Tās bija vienas no jaukākajām šīs vasaras dienām, kad sajutu īpašas rūpes, mīlestību un harmoniju. Par katru sīkumu tika piedomāts, lai mēs gan fiziski, gan garīgi tiktu pabarotas un stiprinātas ikdienai, kas gaidāma pēc tam. Vēl vairāk nostiprinājās pārliecība, cik Dievs ir LABS! Caur sieviešu stāstiem atkal un atkal sadzirdēju, kāds Dievam bijis un ir īpašs nodoms katra cilvēka dzīvē. Bieži vien pēc tādām apgarotām dienām ir grūti atgriezties ikdienā, taču arī par to bija padomāts. Kitija Rijniece deva mums “ceļa maizi”, padaloties, ar kādiem resursiem mēs katra varam doties atpakaļ savā ikdienā. Pārfrāzējot Kitijas teikto – atgriezīsimies mūsu ikdienas lejās tā, it kā atrastos kalnā, raugoties uz visu notiekošo no kalna perspektīvas, ar Dieva Vārdu kā spēku ikdienai! Paldies lieliskajai retrīta komandai! Un laime bija satikt sen neredzētus, mīlus cilvēkus un iegūt jaunas, svētīgas paziņas.”

Karoline Siliņa, Rīgas Āgenskalna draudze

“Šīs trīs dienas bagātināja ar dziļām pārdomām, aizkustinošiem mirkļiem un jauniem atklājumiem. Bija tik īpaši būt kopā ar citām sievietēm – tik dažādām, bet vienotām neredzamajās Dieva mīlestības saitēs. Mēs dalījāmies stāstos un piedzīvojām, kā Dievs pieskaras mūsu sirdīm tieši tad, kad esam gatavas atvērties. Katrs mirklis bija piepildīts ar sirsnību, lūgšanām un kopīgu prieku.

Liels paldies komandai, kas šo visu organizēja ar tik lielu mīlestību un rūpību – katrs sīkums bija pārdomāts, lai ikviena no mums justos gaidīta, iedrošināta un pieņemta. Īpaša pateicība pienākas arī Evijai Červko par brīnišķīgo slavēšanu.

Šīs trīs dienas Mazirbē deva tik daudz – gan garīgu mieru, gan jaunas draudzības un dziļākas attiecības ar Dievu.”

Dagnija Ziverte, Jelgavas draudze

Sagatavoja

Sigita Āboltiņa

Foto: Una Butkus

VISSKAISTĀKAIS MANTOJUMS

Latvijas Baptistu draudžu savienības Muzikālās kalpošanas apvienības (MKA) mūziķi 2024. gada 17. augustā Kuldīgas Sv. Katrīnas ev. luteriskajā baznīcā sniedza Dziesmu dienas koncertu "Visaskaistākais mantojums" (16. Psalmis). Klātesošos uzrunāja Kuldīgas baptistu draudzes mācītājs Mārtiņš Anševics, biskaps emeritus Pēteris Sproģis, Mežgalciema draudzes mācītājs Aivars Vadonis, kā arī Kuldīgas Sv. Katrīnas ev. lut. draudzes evaņģēlists Aigars Blūms.

Kuldīga kā koncerta norises vieta nebija izvēlēta nejauši. Vadītājs Māris Dravnieks stāsta: "Pasaulē ir daudz jaunu modernu pilsētu, kas lepojas ar inovatīvām arhitektoniskām formām un futurisku veidolu. Kuldīgas spēks un daiļums ir gadsimtu elpas apdvesti nami, ielas, tilts un Ventas rumba. Un cilvēki, kuri rūpējas par vēsturiskā mantojuma saglabāšanu. To apliecina arī Kuldīgas vecpilsētas pirmais veiksmīgais gads UNESCO kultūras mantojuma saraksta piltiesīgu dalībnieku statusā. Kuldīgas skaistāko torņu – Sv. Katrīnas un Sv. Annas ev. luteriskās baznīcas smailes vērs domas augšup, atgādinot par dvēseles visaskaistāko mantojumu – ticību Svētajam un Mūžīgajam."

Koncertā slavas un pielūgsmes mūzika skanēja kopkora, solistu un orķestra sniegtā. Šajā reizē 242 mūziķu lielais sastāvs koncertā izdziedāja un izspēlēja muzikāli garīgu aicinājumu, teica un slavēja Dievu, lūdza par mūsu zemi un Ukrainu un ģimenes vērtībām, apliecināja savu uzticēšanos Dievam. Dziesmu dienas ieraksts pieejams šeit - ej.uz/Kuldiga2024

Īpašs prieks par bērniem un jauniešiem, kas dzied, spēlē orķestrī. Viņu dalība kopējā kalpošanā sniedz jaunu enerģiju un dzīvesprieku. Turpinājumā dažu jauniešu stāsti par Dziesmu dienā piedzīvoto.

Klāvs dalījās ar prieku par muzicēšanu: "Liels prieks bija spēlēt ērģeles duetā ar klarneti koncerta instrumentālajā ievaddaļā un dziesmā "Svēts uz mūžiem". Aizkustinoši bija apvienoties muzicēšanā kopā ar kori un orķestri. Patīkami redzēt, ka Dziesmu dienas dalībnieku skaits turpina pieaugt, tas stiprina gan mūsu ticības apliecinājumu, gan mūsu Savienības draudžu vienotību." Joanna dalījās savā priekā un aizrautībā par kopīgo muzicēšanu: "Katru gadu ir prieks braukt uz Dziesmu dienu un kopīgi vienoties vienā lielā kori, dziedot slavas dziesmas Dievam kopā ar orķestri un pavadošo grupu. Kad solo dzied pašī komponisti, šķiet, ka arī visa dziesma izskan daudz patiesāk un istāk." Renāte stāsta par koncerta emocionālo piedzīvojumu: "Dziesmu diena bija kas ļoti pacilājošs un sirdi kustinošs gan lieliem, gan maziem. Man tas bija kā jauns atspēriens ticībā un pateicībā par Dieva dotajām dāvanām." Lelde piedzīvojusi spēcīgu Dieva klātbūtni: "Dziesmu diena man bija emociju pilna. Gan satraukums par uzstāšanos, gan laimes pārplūdums. Atceros, cik stipri tajā dienā izjutu Dieva klātbūtni. Jutu, kā Viņš strādā caur kori, mūziķiem, diriģentiem, caur mani." Laura īpaši izceļ kopības spēku: "Ir bijušas reizes, kad uz Dziesmu dienu no Ogres dodamies tikai pāris cilvēki, bet šoreiz bijām vesels bariņš – tīni, jaunieši, māmiņas un citi, kas rod prieku dziesmā. Liekas, ka beidzot sākam atgūties no pandēmijas. Stāvēt brāļu un māsu vidū, klausīties skaistajā orķestra un ērģeļu spēlē un dziedāt dziesmas mūsu Kungam – tas piepilda sirdi, paceļ spārnos, liek atkal no jauna saprast savu niecību un Dieva varenumu. Tik bieži dziedot mana elpa aizrāvās un acis saskrēja asaras no neaptveramās kopības sajūtas! Paldies katram diriģentam, dziedātājam, instrumentālistam, ritma grupai. Paldies koncerta mākslinieciskajai vadītājai Rudītei Tālbergai, Muzikālās kalpošanas apvienības vadītājam, koncerta organizatoram Mārim Dravniekam! Paldies skaņas un gaismas meistariem. Bez jums katra un Dieva svētības šis koncerts nebūtu varējis notikt.

Sarmīte Pāvulēna

Koncerta producente
Muzikālās kalpošanas apvienība

LABĀKAIS BĒRNIEM

Svētdienskolotāju konference 21. septembrī pulcēja vairāk nekā 80 dalībniekus. Lekcijas, darba grupas, sarunas, pielūgsmē, lūgšanas – laiks, kuru dalībnieki raksturoja kā svētīgu, uzlādējošu, piepildītu un stiprinošu.

Konference TOPAM bija laiks kopā mūsu “topam ceļā”, par kuru Pāvils, rakstot korintiešiem, saka, ka mēs topam pārvērsti Dieva līdzībā. Un to Tā Kunga Gars darīja. Jau sākot ar konferences atklāšanu, kurā, Libai Ēcei-Kalniņai un Āgenskalna bērnu orķestrim vadot pielūgsmi, dziedājām – Kungs, ņem manu sirdi, jo Tu vien zini, kas tajā mīt... tik vienu es lūdzu, Tev vajag augt, bet man iet mazumā.

Konferences plenārsēdē dalībniekus uzrunāja portāla Telos.lv līdzdibinātāja un galvenā redaktore Dr. Philol. Agnese Irbe. Viņa sniedza ieskatu tajos izaicinājumos, ar kuriem pašlaik saskaras kristietība, paskaidrojot, kā tie veidojušies, un deva ierosmes, ko draudzēm vajadzētu ņemt vērā, lai kristietības balss joprojām būtu sadzirdama un skaidra. Mēs dzīvojam postkristīgā sabiedrībā, kur kristietību uzskata par novecojušu, neaktuālu, daudzviet tai jākonkurē ar islāmu, masu kultūra ir noraidoša pret tradicionālo, klasisko pasaules uzskatu un veidojas sadursmes ne vien par morālajiem, bet arī sociāli politiskajiem uzskatiem. Izglītības līmenis krīt, īpaši vāja ir izpratne par vēsturi un literatūras vēsturi, un uzskatiem, kas balstīti uz sajūtām, nevis pārliecību, kas pamatota zināšanās, ir grūti izturēt krīzes. Agnese Irbe aicināja atcerēties, ka cilvēka būtība nav mainījies, esam tādi paši kā tie, kas dzīvoja Jēzus laikā, ar tādām pat vajadzībām un vajībām, kā uz to norāda arī vēl senāki raksti nekā Bībele. Viņa aicināja sarežģīt iespējas aizstāvēt kristīgo morāles kodeksu arī ar filozofiskiem un sekulāriem argumentiem, novērtēt zināšanu nozīmi un nepaslaucīt bērnu jautājumus zem paklāja, atgriezties pie tradicionālās apoloģētikas un Jaunās Derības notikumu, Jēzus augšāmcelšanas vienmēr pasniegt kā reālu notikumu. Agnese Irbe novēlēja pacelt kristīgo pašapziņu, iztaisnoties, jo “ticība ir labākais, kas mums ir, labākais, ko varam dot saviem bērniem.”

Konferences laikā dalībniekiem tika piedāvātas dažādas darba grupas, kurās draudžu svētdienskolotāji un pieaicinātie lektori sniedza ieskatu praktiskās svētdienskolas tēmās. Par ģimenes un draudzes atbildību bērnu garīgās attīstības veicināšanā runāja Aija Šķerberga no Liepājas Pāvila draudzes, praktiskas spēles, kas nostiprina nodarbības dzirdētās patiesības, demonstrēja Kristīne Vecbērza no Talsu draudzes, par iespēju iesaistīt nodarbībā visas piecas maņas, sagatavojot piemērotas uzkodas, dalībnieki varēja pārliecināties “Mateja skoliņas” vadītājas Anitas Nagaines nodarbībā, bet Mārtiņš Svitka piedāvāja izjust lielo spēļu aizrautību un noderību darbā ar bērniem. Dalībniekiem bija iespēja iepazīties arī ar “Ciklu šova” nodarbībām, kuras interaktīvā veidā iepazīstina meitenes ar pārmaiņām viņu ķermenī, atklājot, cik īpašs Dievs viņas radijs, savukārt Zanes Krūmiņas vadībā bija iespēja piedzīvot “Godly play” nodarbību. Līga Veitnere no atbalsta centra “Tilts” iepazīstināja ar veidiem, kā veidot saikni ar bērniem, bet Sandra Vadone no Mežgalciema draudzes rosināja domāt, kā strādāt ar bērniem, kuriem ir autiskā spektra traucējumi vai UDHS. Īpaši bija piedzīvot visas dienas garumā aizlūgšanu svētību, zinot, ka Sieviešu kalpošanas apvienības telpās ir aizlūdzēju grupa no dažādām Rīgas draudzēm, kas lūdz par katru no runātājiem, katru dalībnieku un izteiktajām aizlūgšanu vajadzībām.

Gudrais Salamans rakstījis, ka “dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē citus, arī pats kļūs veldzēts.” Šī bija tāda diena! Stiprinoša un veldzējoša. Mācītāja Edgara Dekšņa uzrunāti un kopīgi dziesmā lūdzot svētību cits citam, mūsu bērniem, viņu bērniem, un to bērniem, dalībnieki devās tālāk katrs savā TOPAM ceļā – lai augtu paši Kristus līdzībā un palīdzētu bērniem iepazīt Dievu, iemīlēt Viņu un izvēlēties Viņam sekot, aicinot līdzīgi sev arī citus.

Estere Roze

Svētdienskolu apvienības vadītāja

AICINĀJUMĀ AR KRUSTU

Nometņu vietā “Ērgļa spārni” no 23. līdz 25. augustam notika gadskārtējais Garīdznieku brālības retrīts, par kura moto bija izvēlēti Jēzus vārdi, kas lasāmi Lūkas 14:27: “Kas nenes savu krustu un neseko Man, tas nevar būt Mans mācekļis.”

“Ļoti novērtēju tikšanās formātu – skanēja Dieva Vārds, bet pēc tam dalībnieki liecībās stāstīja, kā šis Vārds darbojas viņu dzīvēs, ar kādām grūtībām un emocionālo pārslodzi saskaras mācītāji, un ko pa īstam nozīmē krusts, kuru dažreiz gribas atstāt, nevis ņemt... Ciešanu un pārdzīvojumu tēma ir jūtīga, un piedzīvot, ka arī cienījamiem cilvēkiem šī joma ir aktuāla – tas skāra sirdi. Īpašas bija brāļu liecības, caur kurām Dievs dāvāja īpašu atklātības atmosfēru,” saka Andrejs Gladkovs, kurš kalpo Daugavpils draudzē.

“Mums katram ir kāda drošā vieta ar uzticamiem cilvēkiem. Vieta, kur runāt kā līdzīgam ar līdzīgu, kur nebaidīties atklāt savu sirdi, dalīties ar pārdzīvojumiem un piedzīvot atbalstu – kur būt gan tam, kurš to saņem, gan tam, kurš to var sniegt otram. Šī gada Garīdznieku brālības retrīts bija šāda vieta baptistu draudžu mācītājiem, sludinātājiem, kā arī tiem, kuri šajā ceļā ies tuvākā nākotnē,” atzīst Grobiņas draudzes sludinātājs Krišs Pozemkovskis.

“Garīdznieku retrīts nu jau ir kļuvis par tradīciju, tomēr tā apmeklēšana daudziem ir izaicinājums – vai draudze sapratīs? Kurš svētdien draudzē sludinās, vai varēšu to materiāli atļauties? Šoreiz varu ar 100% atbildību teikt – tas ir bijis tā vērts. Smeldzīgs, sāpīgs, atklāts līdz asarām ar ikdienas stāstiem no mūsu garīdznieku šī brīža pārdzīvojumiem. Mums ir ne tikai garīdznieki, bet arī brālība,” atskatoties uz retrīta piedzīvoto, apliecina Ventspils draudzes sludinātājs Oskars Lūsis. To piedzīvojis arī Siguldas draudzes “Gaisma” un Ieriķu jaundibināmās draudzes sludinātājs Māris Skaistkalns: “Dziļi aizkustināts par tēmu un brāļu dzīves liecībām, devos no retrīta mājās. Pilnas ar draudzību un priekiem, ar kopīgām ilgām, kalpojot Dieva valstībai, šīs trīs dienas atkal parādīja, ka visiem brāļiem iet ļoti līdzīgi. Un mēs varam vairāk, nekā pačīkstēt par dzīves grūtumu – varam kopā nostāties, lūgt un cīnīties. Dievs ir labs.” Savukārt Kurts Kleinhofs-Prūsis, kurš uzsācis kalpošanu Nariņciema draudzē, novērtē to, ka, klausoties brāļu stāstos un nedaudz iepazīstot viņu kalpošanas mazāk redzamo pusi, varējis ieraudzīt savu situāciju rūditāka ticības ceļa gājēja acīm.

“Dievs vienmēr aicina iet dziļāk attiecībās ar Viņu, jo tas dod mums jaunu skatu, cerību, drosmi un prieku turpināt savu dzīves ceļu. “Dziļumā” iešana nav iedomājama bez riska atklāt sevi saviem līdzgaitniekiem un Dievam. Retrīta laikā gan uzrunās, gan personīgās sarunās varēja piedzīvot drošu vidi, kur varējām mācīties būt atklāti un personīgi. Tam bija dziedinošs efekts, un tas stiprināja brālību starp brāļiem. Publiski kalpojošiem cilvēkiem vienmēr ir risks atvērties un būt autentiskam, jo nekad nevar zināt, kādas sekas tas nesīs, bet bez šī riska nevar veidoties mums vitāli nozīmīgā uzticēšanās Kristum un brālības noskaņojums,” par retrītā piedzīvoto stāsta mācītājs, BPI kapelāns Haralds Bartkevičs. “Šajās dienās piedzīvoju, ka Dievam ir nozīmīgi visi mūsu dzīves aspekti – lekciju laiks, personīgās sarunas, pirtī iešana ar peldi ezerā, vīru sarunas par spēkratiem ar diviem vai četriem riteņiem un kopā ar ukraiņu brāļiem par situāciju viņu mājās. Man bija svarīgi atkārtoti piedzīvot, ka Kristum nozīmīgs ir katrs mūsu dzīves aspekts.”

Garīdznieku retrīts noslēdzās ar svētdienas dievkalpojumu Madonas draudzē un aizlūgšanām par kalpošanas ceļa turpinājumu.

Paldies visiem lektoriem par kvalitatīvi sagatavotām uzrunām un izaicinājumiem. Paldies visiem brāļiem, kuri dalījās ar liecību, tā atklājot savu krusta ceļu. Paldies nometņu vietas saimniekiem par siltu un gardu uzņemšanu. Paldies visiem, kas piedalījās retrīta sagatavošanā un nodrošināja tā norisi.

Sagatavoja

Edgars Godiņš

Garīdznieku brālības vadītājs

Esmu dzīvs

Rīgas Pestīšanas Tempļa draudzes dievkalpojums aizlūgšanu sarakstā jau ilgāku laiku ir Doveiku ģimene un biedrības “Esmu dzīvs” izveidošana un darbība. Tās vadībā ir Laura un Artūrs Doveiki, četru bērnu vecāki, kurus Dievs aicinājis būt par balsi tiem, kuri paši sevi nespēj aizstāvēt, – izglītot sabiedrību par mākslīgā aborta procedūru un sekām, veicināt sabiedrības izpratni par dzīvības vērtību. Aiz viņiem praktiskajos darbos un aizlūgšanās arī draudze un citi, kurus Dievs viņiem šajā ceļā devis.

Kas bija tas, kas jūs pamudināja veidot biedrību “Esmu dzīvs” un uzrunāt sabiedrību par dzīvības vērtību? Abortu skaits pēdējo 50 gadu laikā samazinājies vairāk nekā 30 reizes, no vairāk nekā 60 000 abortiem gadā uz nepilniem trīs tūkstošiem. Varētu šķist, ka šī ir problēma, kas pamazām izzūd.

Laura: Mēs ilgu laiku bijām rezervēti, domājot par kalpošanu draudzē. Jo vajadzību ir daudz, un, visām atsaucoties, var ātri izdegt. Tādēļ svarīgi, ka to tiešām saņemam no Dieva. Nav jau tā, ka tie, kas kalpo, Dievam ir mīļāki, tad jau mūsu glābšana būtu no darbiem, ne no žēlastības.

Reiz, nēsājot uz rokām mūsu nesen dzimušo ceturto bērniņu, dzirdēju grāmatas “Debesu vīrs” lasījumu Latvijas Kristīgajā radio, kā Juns slēpa kristiešu sievietes, kas bija stāvoklī, un, kad bērniņi piedzima, meklēja kristiešu vidū viņiem mājas. To dzirdot, man sirds iedegās. Tas pat nav izskaidrojams; sapratu, ka tas nav no manis, tas nav no cilvēkiem, tas pat nav racionāli, jo mums pašiem četri bērni, no kuriem viens zīdāinītis. Dalījos ar šo notikumu ar vīru.

Artūrs: Tas bija garīgi karsts laiks. Laura man pastāstīja par notikumu. Tas uzreiz uzrunāja arī mani. Pirmā doma bija – kur un cik tie bērniņi ir, mēs viņus ņemsim pie sevis, kur liksim, kā tiks galā? Tā kā iepriekš praktiski nebijām kalpojuši, otrā emocija bija – Dievs, vai Tu patiešām varētu mūs atzīt par derīgiem un lietot? Vai tiešām? Tā sākās ceļš uz biedrību “Esmu dzīvs”.

Skatoties statistiku, jā, redzam, ka abortu skaits ir samazinājies, salīdzinot ar padomju gadiem un vēl deviņdesmito gadu sākumu, kad vairāk bērniņu tika abortēti nekā piedzima. Tomēr arī šodien katru dienu vidēji tiek veikti septiņi aborti. Proporcioniāli piedzimušo bērnu skaitam, abortu skaits joprojām ir liels. Bez tam, zināms, ka Ginekologu asociācija vēlas padarīt pieejamāku medikamentozu abortu, un citu valstu statistika rāda, ka, medikamentozajiem abortiem kļūstot pieejamākiem, abortu skaits palielinās.

Laura: Kad sapratu, ka Dievs uz šo aicina, teicu Viņam: “Labi, Tu esi aizdedzinājis, bet nav saprotams, kur, ko un kā darīt. Es nolieku visu šo maliņā un skatišos, kā Tu vadi.” Tajā laikā atradu internetā video, kur kāds ārsts no ASV paskaidro, kā tiek veikts aborts, un vienlaikus ilustrē to ar animāciju. Skatījos un sapratu – jā, šis ir tas, kas mums Latvijā ir vajadzīgs, mums ir jāparāda patiesība! Internetā pieejami arī aborta reāllaika video. Tie griež sirdi. Tad arī sapratu – ja iesim šo ceļu, tas nebūs *puķītes, rozītes*, tas būs ceļš, kurā nāksies vēlreiz

nomirt. Mēs kristībā nomirām, atdodoties Viņam, un tagad jāmirst vēlreiz, jo, publiski ieejot šajā tēmā, vienaldzīgo nav. Ir sāpinātie, ir tie, kuriem ir viedokļi; vienaldzīgi ir tikai tie, kas vēl nav ieraudzījuši, kas tas ir. Ja sākumā domājām par praktisko palīdzību, tad sarunās ar speciālistiem sapratām, ka iztrūkst informācija. Esmu profesionāla žurnāliste, bet, ejot kristībā, sapratu, ka visdrīzāk savā profesijā neatgriezīšos. Tomēr, kā profesionāle skatoties uz šo, domāju – kā to paveikt, kur operatori, kur tehnika... Bet Dievs ir varens. Viņš pamatlietas jau bija sagatavojis. Piemēram, filmēšanas studiju “LBC FILMS” (Pestīšanas Tempļi) ar teju visu nepieciešamo aprīkojumu. Turklāt mums pievienojās dažādi mediju jomas profesionāļi, tostarp Efraims Šmits, kurš iepriekš strādāja Ķīnā, kur desmit gadus vadīja un producēja liela mēroga filmēšanas projektus.

Kas, jūsuprāt, ir lielākais iemesls tam, ka cilvēki joprojām izvēlas veikt abortu? Vai tā ir nezinašana un neticība tam, ka Dievs ir dzīvības devējs, un dzīvība ir svēta, vai arī tas ir atbalsta trūkums, nesāņemot līdzcilvēku mīlestību un palīdzību, vai arī bezcerība par esošo un cilvēci saskatāmo nākotni.

Artūrs: Domāju, ka tas ir komplekss jautājums un situācijas ir ļoti dažādas, esam šo jautājumu arī pētījuši. Ja no šiem nosauktajiem variantiem jāizvēlas viens, es teiktu, ka abortu jautājumu risinātu dievatziņa. Ja sievietei, vai, vēl labāk, vīrietim, ir viņi precējušies vai nav, ir šī sirdsapziņas balss, ka ir Dievs, ka tā ir dzīvība, un, lai vai kā – bērniņš plānots vai neplānots, bet mēs nevaram viņu aizskart, – domāju, ka tam vajadzētu palīdzēt izšķirties par lēmumu laist bērniņu pasaulē. Praksē skatoties, bieži vien izšķirošs ir atbalsta trūkums, vai tieši pretēji – spiediens no vīra vai partnera, lai tiktu veikts aborts. Ja vīrietis piedraud, ka, ja bērniņš tiks paturēts, viņš sievieti pametīs, jābūt milzīgam iekšējām spēkam, lai ietu pret to. Savukārt, ja vīrietis pasaka, ka, lai arī esam jauni, lai arī mums daudz kā nav, lai kā būtu, es tevi atbalstīšu, izredzes bērniņam piedzimt kļūst ļoti lielas.

Bieži vien kā argumentācija aborta jautājumos tiek minēti izvarošanas gadījumi un bērniņa nopietnas veselības problēmas, bet šo gadījumu ir ļoti maz. Pamatā izvēlei par abortu ir dažādi subjektīvi iemesli.

Laura: Šis ir patmīlības, sevis mīlēšanas laiks. Kādā intervijā jautājām, kāds ir pamatojums tam, kādēļ Latvijā aborti ir atļauti līdz divpadsmitajai nedēļai. Izrādās, tas nemaz netiek skatīts no bērna pozīcijām, šis laiks vienkārši ir vissaudzējošākais sievietēm. To pamanām arvien vairāk – sarunās par abortiem pilnīgi tiek izslēgts bērniņš, kurš jau ir

pieteicies, tiek minēts viskautkas cits, tikai ne bērniņš. Tas ir mūsu Dieva aicinājums – iestāties par tiem, kuri nevar sevi aizstāvēt. Kā savu uzdevumu redzam ne tikai runāt par abortiem, bet celt dzīvības vērtību, šo īpašo brīnumu.

Ko jau esat izdarījuši un ko plānojat darīt, lai celtu dzīvības vērtību?

Artūrs: Ideju mums ir ārkārtīgi daudz. Mūsu lūgšana ir, lai Dievs mūs vada, jo Viņš zina, kas ir jādara. Jau tagad ir raidījums Kristīgajā radio, tajā ir sarunas ar ekspertiem, kas ieliek pamatu – zināšanas, statistiku, informāciju par ģenētiku un citiem jautājumiem, būs arī liecības, sarunas ar mācītājiem.

Laura: Arī kristiešu vidū nav vienprātības jautājumos par abortu, esam pat piedzīvojuši pretestību, tāpēc ir tik labi šos jautājumus celt gaismā, gan praktiski, gan caur speciālistu zināšanām, gan caur Vārdu – ko tad Dievs par to saka?

Artūrs: Vēlamies runāt ne tikai par abortiem, bet vairāk par dzīvību. Cik tas ir liels brīnums! Esam arī sociālajos tīklos, lai uzrunātu arī tos cilvēkus, kas nav kristieši. Pašlaik esam Facebook lapā “Esmu dzīvs”.

Milzīgie aborta skaitļi iepriekšējās desmitgadēs nozīmē, ka mums līdzās ir daudzas sievietes, kuras piedzīvojušas abortu. Tā ilgu laiku bijusi tabu tēma. Par spontānajiem abortiem pēdējā laikā esam dzirdējuši stāstus, liecības. Par mākslīgā aborta izvēli un tā sekām, kā sievietes ar to sadzīvo turpmākās dzīves laikā, maz tiek runāts. Vai esat domājuši, kā palīdzēt arī šīm sievietēm?

Laura: Jā, tādēļ vēlamies uzrunāt draudzes un draudžu ganus, un vērst uzmanību uz to, ka šī ir Jēzus sirds tēma, jo Jēzus pats ir Dzīvība. Tā nav tikai sieviešu personīga lieta, kuru nav ko celt augšā, jo sāp, vai arī par kuru pateikt – Kristus jau visu ir nomazgājis. Jā, Viņš to ir izdarījis, bet liecībās esam dzirdējuši, cik lielas rētas atstāj aborts sievietes un arī vīrieša dzīvē. Tādēļ jautājums ir – vai esam gatavi uz klausīt, iežēloties. Kā uzņemam draudzē to, ja kādam ir ārtaulības bērns? Nosodām un aiz muguras aprunājam, vai arī sakām – jā, tas bija grēks, nožēlosim to; paldies, ka izvēlies dzīvību, kā mēs varam tev palīdzēt?

Artūrs: Esam jau iefilmējuši vairākas liecības, kurās sievietes, kas piedzīvojušas abortu, stāsta par savu pieredzi, kā viņas atradušas piedošanu. Domāju, ka tas būs palīdzošs gan kristietēm, gan nekristietēm, kas ar šo jautājumu vēl cīnās, tas būs kā gaismas stars.

Laura: Runāt par šīm tēmām var tas, kurš patiesi atzinis savu grēku Dieva priekšā un to nožēlojis, kurš saprot, ka ir pestīts Viņa žēlastībā, un var iežēloties par šīm sievietēm. Mēs nevaram iet ar zobeniem un dūrēm pa priekšu, bet ar cieņu, žēlsirdību un pietāti, paskatoties uz sevi un saprotot, ka neesam paši ne ar ko labāki.

Kāda palīdzība, atbalsts jums noderētu, lai šo darbu veiktu?

Artūrs: Pirmkārt, varat un vajag lūgt. Tiklīdz ķeramies pie šādiem jautājumiem, piedzīvojam, ka esam nonākuši garīgā frontē, kur sātans aizstāv savas pozīcijas. Ja esat uzrunāti, mums nepieciešama visāda veida palīdzība. Katra veida palīdzība – filmēšana, montāža, administratīvie darbi – palīdzēs šim projektam ātrāk virzīties uz priekšu.

Laura: Šo darbu visa komanda veic brīvprātīgi, tomēr ir lietas, kurās nepieciešams finansiāls atbalsts, prierāsimies arī par ziedojumiem*. Kā arī ļoti gaidām liecības. Jā, tas ir upuris, atklāties par šiem jautājumiem. Bet, ja nu tava desmit minūšu garā liecība var izglābt bērnu, tad taču tai ir ļoti liels svars, vai ne? **BV**

*“ESMU DZĪVS”

LV86PARX0032575290001
mērķis: ziedojums

DIEVA AIZSEGĀ VIŅA GODAM

Mēs dzīvojam laikā, kad sava trausluma atzišana un pazemība ir vājuma pazīmes, bet, patiesībā, Dieva priekšā tas ir mūsu spēks. Ir grūti atzīt savu sakāvi vai vājumu kādā dzīves notikumā vai sezonā, taču bieži vien lielākās uzvaras nāk, esot klusumā, ar pazemīgu sirdi un ar tukšām rokām.

Ticības un paļāvības pretstats nav šaubas vai padošanās, tai pretējais ir kontrole. Un es nezinu nevienu cilvēku, kuram nepatīktu vara un kontrole kaut mazās lietās. Kad sedziņa nolikta pareizā vietā (un virzienā) vai, kad visi klausās un saprot tieši to, ko es esmu sapratis... Savukārt kontrolei ir tieksme pārņemt citu kritizēšanā, sevis salīdzināšanā un bailēs, jo ir taču visam jāatbilst labākajam (manam) standartam.

Ir katru dienu sev jāatgādina, ka šis dzīves skrējieni nav par mani pašu, bet par Jēzus godu. Lielākais mūsu dzīves piepildījums un drošība ir atrodama Radītājā, un bailēm par sevi, savu nākotni nav pamata, ja varu dusēt Viņa aizsegā.

Mēs esam kara laukā. Arī tad, ja nespējam ārējo ienaidnieku tik viegli identificēt (reizēm atliek vien paskatīties spogulī). Tā ir cīņa – neļaut patmīlībai, nedrošībai, stresam un pasaules sēklai dzīt saknes savā sirdī un prātā, bet stāvēt ar skatu uz Jēzu. Dievs sargā un dod bagātīgi visu, kas mums vajadzīgs. Viņš nekad nekavē un vienmēr ir ar tevi, Viņš ir tas, kurš paceļ tevi. Mūsu daļa ir paļauties, ka Viņš ir nemainīgs un darīs to, ko ir apsolījis.

Elīna Babrovskā

Rīgas Mateja draudze
“Sieviete sievietei” 3. kursa dalībniece

Dievs nomodā

Ir Tā Kunga 2024. gada 28. jūlija rīts. Mazā, senā baznīciņa Sārnatē, gleznainā stāvkrasta svētītās jūras tuvumā, sagaida savus viesus. Tai ir klusā un pazemīgā latvieša daba. Tā tik daudz varētu pastāstīt par to, kā vecākā ēkas daļa tika pārvesta no Zirām. Pati draudze dibināta 1900. gadā. Jaunā baznīcas ēka tika piebūvēta 1923. gadā. Tā varētu būt lepna, ka ir bijusi par tikšanās vietu vienai no pirmajām baptistu draudzēm Latvijā, kā arī par slēpni mežabrāļiem pēc Otrā pasaules kara, arī pēdējā pieturvietā bēgļiem, kad tie devās pāri jūrai. Bet lepnums nav tās dabā. Sešu rūšu balti ierāmētajos logos mirdz aicinoša gaisma un zilpelēkā koka ēka ir gatava svētkiem. Gatava un skaista arī tādēļ, ka grūtos un tukšos laikos, kad baznīciņa gandrīz būtu zudusi pamestībā, atradās ļaudis, kas redzēja šajā ēkā un draudzē sargājamu vērtību. Un viņi sargāja un nosargāja – Egils Ozoliņš ar sievu Martu un saviem četriem bērniem 34 gadu garumā rūpējās par šo ēku, pašai dziedīgi ziedodami savus līdzekļus, laiku un darbu. Palīgā nāca arī Andris Sproģis seniors un Andris Sproģis juniors, līdzēja arī Lidijas Aisteres atbalsts. Bez šiem cilvēkiem šodien te nebūtu svētku diena, bet nu ir trīskārša.

da cieņpilnais, siltuma un mīlestības piepildītais redzējums par Sārnatē dievnamu un tās draudzi liek domāt, ka katrai norisei ir savs īpašs laiks, un Sārnatē baptistu draudzes atdzimšanas laiks, ilgi gaidīts, ir pienācis tagad. Vai gan citādi Dievs būtu līdz šim 14 gadus Zviedrijā nodzīvojušā Normunda sirdi tik stiprām saitēm sējis pie Sārnatē baznīciņas? “Ak, Dievs, Cebaot, atjauno mūs un liec savam vaigam spīdēt, lai mēs atspīgstam!” – spēcīgi skan 80. psalma vārdi no teoloģijas doktora Ilmāra Hirša mutes. Un šie vārdi ir tik ļoti īstajā reizē, domājot par garīgās rosības atjaunošanos Sārnatē.

Normunda Zariņa svinīgā solījuma došanas laikā cieši apkārt ir brāļi: LBDS bīskapa vietnieks, Garīdznieku Brālības vadītājs – mācītājs Edgars Godiņš, Rīgas Āgenskalna draudzes mācītājs Edgars Mažis, LBDS Garīdznieku brālības Ziemeļkurzemes vadītājs – sludinātājs Andis Smelte, Užavas draudzes sludinātājs Egils Ozoliņš un jau minētais teoloģijas doktors Ilmārs Hiršs. Brāļi ir līdzās, lai būtu par lieciniekiem, iestiprinātājiem un aizlūdzējiem šajā notikumā, kas savā ziņā līdzīgs kāzām, tikai “jā” vārdi ir vairāki, un tie Dieva priekšā apliecina apņemšanos rūpēties par draudzi un tās cilvēku garīgo dzīvi.

Garīdznieka Normunda Zariņa dzīvē gluži kā Sārnatē dievnama un draudzes pastāvēšanā ir bijis gan labāks, gan grūtāks laiks. Pārbaudījumu laiks un ciešanu laiks, sāpju laiks un piecelšanās laiks. Vai toreiz, kad Normunda tētis viņu nesa uz saviem pleciem, jo puisēnam bija grūtības staigāt smagas diagnozes dēļ – viņš skatīja gara acīm, ka dēls reiz pārliecināti un drosmīgi sludinās Dieva vārdu draudzēs? Vai klasesbiedri, kuri Normundu burtiski nēsāja uz rokām, lai zēns varētu būt klātesošs mācību procesā sākumskolā, zināja, ka šo atbalstošo mīlestību Normunds sniegs vēl tik

Draudze svin savu 124. gadadienu. Latviešu disidente un PSRS okupācijas laika pretošanās kustības dalībniece Lidija Lasmane Doroņina, kuras sirdī un lūgšanās Sārnatē baznīcā ir bijusi īpaša vieta, svin savu 99. dzimšanas dienu. Bet viņa svin ne tikai savu dzimšanas dienu, viņa svin to, ka viņas lūgšanas ir uzklausītas un Dievs ir Sārnatē sapulcinājis cilvēkus no tuvām un tālām vietām, kā arī dāvinājis Sārnatē baptistu baznīcai jaunu un entuziasma pilnu draudzes ganu – sludinātāju Normundu Zariņu.

Dieva ceļi ir neizdibināmi, un reizēm tas, kas kādam šķitis neievērojams, saņem no Dieva īpašu labvēlību. Tā arī Normun-

daudziem, vēlāk ilgus gadus kalpodams kā mentors un sarunu terapeits sociālās aprūpes jomā? Un vai tie, kuri vēlāk nievāja un spļāva sejā savam tik citādajam biedram, kuru viņiem bija grūti pieņemt – vai viņi nenojauta to lielo spēku, kas Normundam liks izturēt, celties un darīt vairāk, nekā viņa spējas šķietami ļauj? Jau agri, astoņu gadu vecumā, mazais zēns uzticēja savu sirdi Dievam, un Dievs to nav atstājis līdz šim brīdim. Arī Normunds nav atstājis Dievu, un brīdī, kad pēc īpaši garīgi un fiziski smagiem dzīves posmiem Normundam vairs nebija spēka pateikt neko citu, viņš teica: “Dievs ir labs”.

Savā uzrunā tūlīt pēc solījumu došanas jaunais garīdznieks, kuram garīgā kalpošana arī līdz šim ir bijusi neatņemama dzīves daļa, apliecina – “būt Dieva atpestītam ir nozīmīgākais manā dzīvē”. Uzsverot, ka draudzes misija paliks nemainīga, ar to saprotot Dieva godināšanu, mācību, liecību, sadraudzību, kalpošanu, Normunds Zariņš akcentē arī atvērtību sabiedriskās un kultūras dzīves aktivitātēm, saskaņā ar kristīgās morāles un ētikas principiem.

Šķan pēdējā dievkalpojuma dziesma. Gaišiem latviešu cilvēkiem pilnā baznīca vibrē neparastā sirsnībā, dzied visi, arī Lidija Doņina, kurai tieši šī dziesma ir bijusi kā gaismas un cerības stars caur okupācijas laika šausmām, dzied un muzicē Ozoliņu ģimenes instrumentālais ansamblis, koklētāja Ieva Veide, dziedātāji Jānis Kurševs un Iveta Apine. “Es uzticos! Dievs mani pasargā. Vai tuksnesī, vai dzelmē bangainā. Kaut vilņi krāc, man mierīgs prāts. Mans Debess Tēvs par mani nomodā!”

Ieva Veide

Mazsalacas draudze

Foto: Andris Sproģis

Arī šogad novembra pirmajā svētdienā draudzes visā Latvijā atzīmēs Bāreņu svētdienu – tās mērķis ir veidot sabiedrībā izpratni par bāreņiem, viņu problēmām un vajadzībām. Šajā gadā vēlamies no jauna aktualizēt to, ka Latvijā joprojām ir ļoti daudz bērnu, kuri palikuši bez vecāku aprūpes. Bībelē kristiešiem tiek atgādināts par pienākumu rūpēties par bāreņiem, atraidnēm un svešiniekiem. Šis uzdevums ir mūžīgs un universāls, sniedzot mums skaidru norādi par mūsu atbildību palīdzēt tiem, kas nonākuši grūtībās.

Diemžēl Latvijā daudzi bērni joprojām nonāk institūcijās, kur viņiem trūkst personiskas uzmanības un ģimenes mīlestības. Uzņemošās ģimenes ir būtisks risinājums, kas var nodrošināt šiem bērniem stabilitāti un drošu vidi, tomēr audžuģimeņu, adoptētāju un aizbildņu skaits ir nepietiekams. Lemesli tam ir dažādi – no sabiedrības aizspriedumiem līdz sarežģītai birokrātijai, kas attur potenciālos audžuvecākus.

Ne visiem ir aicinājums kļūt par uzņemošajām ģimenēm, bet ikviens var darīt kaut ko, lai palīdzētu. Pirmais solis ir būt informētam un vēlēties palīdzēt. Mūsu draudzēm ir iespēja iesaistīties dažādos veidos.

Pirmkārt, lūgšana ir spēcīgs instruments, kas var sniegt atbalstu gan bērniem, gan tiem, kas jau darbojas ārpusģimenes aprūpes sistēmā. Lūgšanas var būt vērstas uz to, lai Dievs dod spēku un gudrību ģimenēm, kas apsver iespēju kļūt par audžuģimenēm, kā arī atbalstu bērniem, kuriem nepieciešamas jaunas mājas.

Otrkārt, iesaistīšanās kā brīvprātīgajiem var sniegt praktisku atbalstu bērniem. Tas var būt mentors, kas regulāri apmeklē un pavada laiku ar bērniem, vai dalība organizācijās, kas piedāvā atbalsta pakalpojumus. Brīvprātīgais darbs ne tikai palīdz bērniem, bet arī dod iespēju katram no mums aktīvi piedalīties sabiedrības labklājības uzlabošanā.

Visbeidzot, rūpējoties par bērniem, kristieši un draudzes iegūst arī paši – izdzīvojot Dieva aicinājumu un piedzīvojot, kā Dievs darbojas caur viņiem. Tā ir ne tikai mūsu atbildības izpausme, bet arī iespēja piedzīvot Dieva mīlestību un brīnumus savā ikdienas dzīvē.

Svarīgi ir apzināties, ka katrs mazais solis var radīt lielas pārmaiņas. Kristiešiem Latvijā ir potenciāls spēlēt nozīmīgu lomu, risinot šo problēmu. Lai uzzinātu vairāk par iespējām palīdzēt un iesaistīties, aicinām iegaumēt Latvijas Kristīgās alianses mājas lapu – www.palidzibareniem.lv.

Kopā mēs varam nodrošināt, ka katrs bērns Latvijā saņem mīlestību, rūpes un atbalstu, kas viņiem ir tik ļoti nepieciešams, jo katrs bērns ir viena gādīga pieaugušā attālumā no veiksmes stāsta.

Kārlis Kārklīšs

Rīgas draudze "Mājvieta", mācītājs

Latvijas Kristīgajā alianse bāreņiem, projektu vadītājs

Apliecināt un izstarot Kristu kopā

Labā ilustrācija tam, ka Lozannas kongresiem ir rīcību un resursus fokusējošs iespaids, bija Āfrikas pārstāvja Mihela Kenognes stāsts par straujo Bībeles tulkojumu uzplaukumu kopš Keiptaunas Kongresa (2010) un lielo Āfrikas speciālistu iesaisti Āfrikas valodu tulkojumos. Kopš tā laika āfrikāņu tulkošanas speciālistu skaits, kas bija nepilni 20%, sasniedzis gandrīz 50%. Tā ir tikai viena no izpausmēm, kurā redzams, ka globālie dienvidi uzņemas arvien lielāku atbildību par evaņģēlija nešanu savās tautās.

Liela nozīme ir klātbūtnei. Kongresā veica aptauju, kas esot bijis vērtīgākais. No četriem atbilžu variantiem ar lielu atrāvieni pirmajā vietā – iespēja klātienē tikties ar līdzīgi domājošiem līderiem no visas pasaules. Kristīna Ēce to apstiprina: “Kristus draudze ir globāla Draudze. Kad izlasām statistiku, tad to viegli saprast kā jēdzienu, taču pavisam kas cits ir to pieredzēt un sajukt klātienē šādā tūkstošu sapulcē. Mans personīgi spilgtākais brīdis bija kāda tikšanās. Es pēto pirmās misionāres no Latvijas, un man bija privilēģija satikt cilvēkus, kas ir šo latviešu misionāru augļi vairākas paaudzes vēlāk. Tas darbs, kas ir bijis Indijā, Tanzānijā, Ķīnā, arī Indonēzijā, nav bijis veltīgs, bet nesis augļus.”

“Sadarbība bija centrālā tēma,” saka Efraims Šmits. “Kā draudzes un kristīgas organizācijas var vienoties ne tikai lokāli, bet globālā mērogā, lai pārvarētu vairākas izaicinājumu jomas. Īpaši lielu uzmanību jāpievērš jauno līderu identificēšanai, apmācībai, deleģēšanai, mentorēšanai. Ļoti svarīgi, lai jaunie ne tikai labi orientējas mūsdienu izaicinājumos, bet ir arī bibliski iesakņoti. Tāpēc man likās svarīgi, ka bīskaps Kaspars Šterns var būt šeit un domāt par misijas izaicinājumiem, kurus piedzīvo visa Draudze pasaulē. Mans nodoms ir šeit dzirdēto pārrunāt ar savas draudzes līderiem un domāt, kā varam labāk sadarboties evaņģēlija nešanā Latvijas kontekstā, kā arī plašāk.”

Visu valstu pārstāvji runāja par to, ka GenZ paaudzes un jauniešu aizniegšana ir prioritāte. Visa globālā misija vienlaicīgi ir ļoti lokāla. Jauniešus nepieciešams aizniegt katrā kontinentā, valstī, novadā, pilsētā, ielā. Par to ne tikai jādūdz Dievs, bet jāiegulda arī laiks, enerģija, sviedri un līdzekļi. Apliecināt un izstarot Kristu varēsim tikai kopā, tāpēc arī jaunieši tiks pulcināti jauno vadītāju Kongresā, kas 2026. gadā notiks San Paulu, Brazīlijā.

Pēteris Eisāns
LBDS Ārmisijas vadītājs

No 22. līdz 28. septembrim Seulā notika 4. Lozannas kustības kongress, kurā piedalījās vairāk nekā 5000 dalībnieku klātienē un aptuveni tikpat attālināti. Klātienē Latviju pārstāvēja LBDS bīskaps Kaspars Šterns, Igors Rautmanis, Pēteris Eisāns, Kristīna Ēce, Pjotrs Vozņarskis, Efraims Šmits un Angelika Boitmane-Sumanovska.

Kāpēc Lozannas kustība ir bijusi viena no ietekmīgākajām 20. gadsmita misijas kustībām pasaulē un kāpēc tās loma nezūd arī 21. gadsimtā?

Igors Rautmanis saka: “Iemesls pirmajam kongresam, kas notika 1974. gadā Lozannā, Šveicē, bija straujās pārmaiņas pasaulē. Āfrikā vairākus gadus bija liels bads un hronisks pārtikas trūkums, bet Latīņamerikā autoritārie režīmi un daudz vardarbības, tāpēc evaņģēlisko kristiešu vidē galveno uzmanību ieņēma sociālā taisnīguma jautājumi un centieni pabarot izsalkušos. Tāpēc Billijs Grehems, Džons Stotts un citi viedokļu līderi pulcināja vadītājus no visas pasaules uz domu apmaiņu, kā darīt šos labos darbus, neļaujot tam visam izstumt Kristus žēlastības evaņģēlija skaidro pasludināšanu perifērijā. Tur arī tapa pirmais Lozannas dokuments, kas definēja, kas ir evaņģēlijs un kas ir evaņģēlisko kristiešu misija un iesaistīšanās pasaules izaicinājumos. Ar tādu pašu domu tika rīkoti arī nākamie kongresi Manilā, Keiptaunā un šogad Seulā. Evaņģēlijs ir nemainīgs, bet mainās vide ap mums, tāpēc arī Lozannas kongresa gala dokumentā katru reizi nedaudz citi akcenti. Šoreiz akcents uz miera un taisnīguma jautājumiem, jo notiek aktīvs karš Tuvajos Austrumos, kā arī Ukrainā. Otrs akcents bija dzimumidentitātes jautājumi.”

Aizlūgšanu kalendārs oktobris

01

Starptautiskā senioru diena

"Māci man pildīt Tavu gribu, jo Tu esi mans Dievs!" Psalmi 14:10

02

Lūgšim par Ventspils draudzi, sludinātāju Oskaru Lūsi un viņa ģimeni. Pateicība par draudzes nometni; lūgšim, lai draudze kļūst patiesi dzīva, par draudzes vienotību. Pateiksimies par kristībām, lūgšim, lai jaunkristītie iesakņojas draudzē. Lūgšim par "Laulāto kursu", lai attiecības ģimenēs sakņojas Kristū.

03

Lūgšim par Butānu. Gandrīz 1 miljons iedzīvotāju, vairākums ir budisti, kristieši 2,1%, evaņģēliski 1,8%. Monarhs un valdība tur Butānu izolētu, tā ir viena no vismazāk evaņģelizētajām valstīm pasaulē. Lūgšim, lai Jēzus atklājas karalim un karaliskajai ģimenei, lai viņi iepazīst Dieva mīlestību.

04

Lūgšim par savas draudzes, savas ģimenes senioriem, lai Dievs viņus iepriecina un stiprina ticībā.

05

Lūgšim un pateiksimies par emeritētiem garīdzniekiem un sludinātājiem, par viņu ticības dzīves piemēru un kalpošanu.

06

Skolotāju diena

Pļaujas svētki

Pateiksimies par Dieva apsolījumu atalgot tos, kas uzticīgi mīlestībā kalpojuši Viņa vārdā (Ebrejiem 6:10).

07

Lūgšim par Bauskas draudzi, mācītāju Raimonu Locu, sludinātāju Jāni Čakšu un viņu ģimenēm. Pateicība par Dieva vadību un saņemto atbalstu draudzes nama būvniecībā. Lūgšim, lai evaņģēlija vēsts aizsniedz ļaudis Bauskā un tās apkārtnē; lūgšim par jauniešiem un jauniešu kalpošanas izveidošanu, par māsām, kas kalpo sociālās aprūpes centrā "Derpele".

08

Lūgšim par Francijas Evaņģēlisko baptistu draudžu federāciju, tās 115 draudzēm un 6385 locekļiem.

09

Lūgšim par Madonas draudzi, mācītāju Pēteri Eisānu, sludinātāju Intaru Jeseru, viņu un ģimenēm. Pateicība par nometnēm, kristībām, par jauniem vadītājiem.

10

Lūgšim par Turciju. Iedzīvotāji 83 miljoni pārsvarā musulmaņi, kristieši 0,21%. Turcija bija kristietības šūpulis, kļuvusi par spēcīgu islama izplatītāju. Kristīgā draudze pēdējo simts gadu laikā samazinājusies simtkārtīgi.

11

Pateiksimies un lūgšim par svētdienskolotājiem, kas kalpo bērniem, iepazīstinot viņus ar Dievu un Viņa nodomu cilvēku dzīvēs. Lūgšim, lai bērni iemīl Dievu un izvēlas sekot Kristum.

12

Lūgšim par skolotājiem un pasniedzējiem, kuri ikdienā strādā ar bērniem un jauniešiem.

13

Pateiksimies par Kristus upuri, kas izdeldē cilvēku grēkus un ir par pestīšanu tiem, kas Viņu gaida (Ebrejiem 9:27-28).

14

Lūgšim par Valdemārpils-Ārlavas draudzi, sludinātāja v.i. Jāni Vadoni, par viņa veselību un ģimeni. Pateicība par divām bērnu nometnēm, māmiņu grupām, kristībām, par cilvēku atvērtību, mazaģiem mīlestības darbiem. Lūgšim Svētā Gara gudrību draudzes darba plānošanā.

15

Lūgšim par Izraēlas baptistu draudžu asociāciju, tās 19 draudzēm un 800 locekļiem. Lūgšim par Palestīnu.

16

Lūgšim par Jaunjelgavas draudzi, mācītāju Māri Vitolu un ģimeni. Pateicība par Dieva svētībām – mūziķiem, svētdienskolu un kalpotājiem draudzē. Lūgšim par jauniešu kalpošanu, lai Dievs uztur veselībā draudzes seniorus, par iespējām aizsniegt pilsētu, tuvāko apkārtni un Aizkraukles novadu ar evaņģēlija vēsti.

17

Lūgšim par Komoru salām, kas atrodas Indijas okeānā uz austrumiem no Āfrikas. Iedzīvotāji ap tuveni 1 miljons, kristieši 0,5%. Ļoti liela kopienas stigmatizācija, ja kāds no islāma konvertējas kristietībā.

Sirsniģi sveicam sludinātāju Aleksandru Kazmerčuku 70 gadu jubilejā!
Sirsniģi sveicam bīskapu Kasparu Šternu 45 gadu jubilejā!

18

Lūgšim katrs par savas draudzes garīdznieku, lai viņi var kalpot Dieva spēkā un būt Dieva godības liecinieki.

17.-19. Kairos kurss

19

Lūgšim par garīdznieku konferenci, lai Dieva gudrība un vadība, pieņemot lēmumus, un Viņa spēka iedrošinājums kalpošanai. **Garīdznieku brālības konference**

20

Lūgšim, lai mūsu "ticība ir cerības pamatā, kas pārlicina par neredzamām lietām." (Ebrejiem 11)

21

Lūgšim par Inčukalna draudzi, priekšnieci Ilonu Jegermani un kalpotājiem; par draudzes garīgu vienotību un kalpošanu savā apkārtnē.

22

Lūgšim par Ungārijas Baptistu savienību, tās 368 draudzēm un 11854 locekļiem.

23

Lūgšim par Mālpils draudzi, vadītāja v.i. Zigmundu Marheli; lai aktivizējas draudzes darbība un evaņģēlija izplatība apkārtnē.

24

Lūgšim par Malaiziju. Iedzīvotāji 32,78 miljoni, lielākā reliģija islāms, kristieši 9,4%. Saskaņā ar valsts konstitūciju un islāma šarjatu likumu, tiek pieņemts, ka katrs pilsonis būs musulmanis. Ja konvertējas kristietībā, tas ir likuma pārkāpums.

25

Lūgšim par bērniem, kas piedalījās VBS "Jūras dzelmē", lai Dieva mīlestības dziļumi turpina viņus pārsteigt un iepriecināt, lai viņu ģimenes piedzīvo Dieva mīlestības pieskārienus.

26

Lūgšim par puīšiem, kas vasarā piedalījās BPI DRAFTS nometnēs, lai Dievs turpina uzrunāt viņus un veidot par vīriem pēc Viņa sirds.

Sirsniģi sveicam mācītāju Egilu Ķeiri 55 gadu jubilejā!

27

Lūgšim pēc dievišķās gudrības savai dzīvei, darbiem un savstarpējām attiecībām (Jēkaba 3:13-17).

28

Lūgšim par Mērsraga draudzi, mācītāju Jāni Buli un viņa ģimeni. Lūgšim, lai draudze būtu atvērta vieta ikvienam, kas vēlas tuvoties Dievam; par vienotību draudzē; par šovasar uzsākto draudzes nama būvniecību.

29

Lūgšim par Skotijas Baptistu savienību, tās 168 draudzēm un 11200 locekļiem.

30

Lūgšim par Daugavpils topošo draudzi "Kristus centrā" un vadītājiem; par garīgās augšanas grupām: vīriešu, ģimeņu, jauniešu; pateicība Dievam par sieviešu grupas kalpošanu.

31

Reformācijas (Ticības atjaunošanas) svētki

Lūgšim par Tadžikistānu. Kristieši 0,6%. Kopš 2022. gada jaunu draudžu reģistrācija ir pārtraukta, bet mājas draudzes skaitās nelikumīgas un sodāmas. Bērniem aizliegts piedalīties dievkalpojumos. Īpaši grūti musulmaņiem, kas pieņem Kristus ceļu.

Bībeles lasījums
30.09-06.10

4. Mozus 29-32
Ebrejiem 5-7

Bībeles lasījums
07.10-13.10

4. Mozus 33-36
Ebrejiem 8-10

Bībeles lasījums
14.10-20.10

5. Mozus 1-3
Ebrejiem 11-13

Bībeles lasījums
21.10-27.10

5. Mozus 4-6
Jēkaba 1-3

Bībeles lasījums
28.10-03.11

5. Mozus 7-9
Jēkaba 4-5

Aizlūgšanu kalendārs novembris

01

“Tu, Kungs, esi mans vairogs, mans gods, Tu cel mani.” (Psalms 3:4)

02

Aizlūgšim par audžuģimenēm, aizbildņiem, adoptētājiem – visiem, kas iestājas par bērniem, kuriem nav iespējams uzaugt bioloģiskajās ģimenēs.

03

Bāreņu svētdiena

Izmantosim katru iespēju, lai darītu labu (Jēkaba 4:17).

04

Lūgšim par Rīgas Golgātas draudzi, mācītāju Edgaru Deksnī un ģimeni. Pateicība par lielo bērnu skaitu draudzē, lūgšim par vecākiem, lai viņi turpinoši iegulda savu bērnu dzīvēs un vada viņus Dieva ceļos. Lūgšim par līdzekļu piesaisti dievnama atjaunošanā, par iespējām ar evaņģēlija vēsti aizsniegt cilvēkus, kuri dzīvo draudzes apkaimē, par mūziķiem, kuri veido mūziku, ar kuru vēlas pasludināt Labo Vēsti.

05

Lūgšim par Portugāles Baptistu savienību, tās 72 draudzēm un 4800 locekļiem.

06

Lūgšim par Tukuma draudzi, sludinātāju Leonīdu Barsuku un viņa ģimeni; lai veidotos patiesa sadraudzība, vienots redzējums par draudzes darbu. Lai draudze spēj uzrunāt cilvēkus un kļūst par viņu garīgām mājām, lai veidotos sadarbība ar citu konfesiju draudzēm un to vadītājiem.

07

Lūgšim par Kamerūnu. Iedzīvotāji 27,2 miljoni, kristieši 53,8%, evaņģēliskie 9%. Lūgšim par sirds transformāciju, lai spētu stāties pretī korupcijai

08

Pateiksimies par iespēju brīvi sludināt un apliecināt Kristu. Lūgšim gudrību, kā gudri izmantot šo laiku, lai Dieva Valstība augtu.

09

Lūgšim, lai esam gatavi iestāties par tiem, kas Kristus dēļ tiek vajāti, atstumti vai piedzīvo pazemojumus.

10

Starptautiskā Lūgšanu diena par vajāto Baznīcu

Lūgšim par tiem, kas savas dievatziņas dēļ panes bēdas, netaisnību ciešdami, lai Kristus ir viņu paraugs un spēks (Pētera 1. vēstule 2:19-21).

11

Lāčplēša diena

Pateiksimies par 1919. gada 11. novembra brīvības cīņu dalībnieku drosmi un upurēšanos. Lūgšim par Latvijas armiju, karavīriem, virsniekiem, kapelāniem.

12

Lūgšim par Nīderlandes Baptistu savienību, tās 77 draudzēm un 10606 locekļiem.

13

Lūgšim par Sārnaves draudzi un sludinātāju Normundu Zariņu. Lūgšim, lai draudzes darbs dod labu liecību, vairo ticību un ļauj piedzīvot arvien jaunu dvēseļu pestīšanu! Lūgšim par iecerētiem dievnama jumta atjaunošanas darbiem.

14

Lūgšim par Bruneju. Iedzīvotāji 0,4 miljoni. Vairāk nekā puse ir musulmaņi, kristieši 12%. Valdības aģenti ir iefiltrējušies citās reliģijās, lai novērotu. Lūgšim par reliģijas brīvību, garīgu atvērtību un konstitucionālām tiesībām arī kristietībai. Monarhs ir atokrāts, un daudz kas ir atkarīgs no viņa personīgās labvēlības pret draudzi.

15

Lūgšim katrs par sevi, lai esam Kristus žēlastības liecinieki savās mājās, ikdienā, darbā.

15.-17. Jauniešu salidojums

16

Lūgšim katrs par savu draudzi, lai tās kalpošana vairo ticības skaidrību, apliecina mīlestības spēku un atklāj cerības drosmi.

17

Lūgšim, lai esam labi Dieva žēlastības namturi un kalpojam cits citam mīlestībā ar dāvanu, ko no Dieva esam saņēmuši (Pētera 1. vēstule 4:8-10).

18

Latvijas Republikas Proklamēšanas diena

Pateiksimies par Dieva svētību dzīvot brīvā, neatkarīgā valstī, par apziņas un izvēles brīvību. Lūgšim par valsts vadītājiem, Saeimu un valdību.

19

Lūgšim par Polijas Baptistu savienību, tās 86 draudzēm un 5000 locekļiem.

20

Lūgšim par Tērvetes draudzi, lai Dievs uzrunā kalpotājus, atsākās draudzes kalpošana un evaņģēlija vēsts aizsniedz cilvēku sirdis.

21

Lūgšim par Omānu. Iedzīvotāji 5,2 miljoni, pārsvarā musulmaņi, kristieši 2,8%. Atšķirībā no citām valstīm šajā reģionā, Omānā ikvienam ir atļauts praktizēt ticību, valdība piedāvā zemi, kur celt kulta vietas. Tas gan attiecas tikai uz ārzemniekiem un viesstrādniekiem, evaņģelizēt vietējos iedzīvotājus valdība neļauj.

22

Pateiksimies par jauniešiem, kas piedalījās jauniešu salidojumā pagājušajā nedēļas nogalē. Lai Dievs turpina Savu darbu viņos un caur viņiem.

23

Lūgšim, lai Dievs izredz un aicina cilvēku, kas varētu vadīt Jauniešu apvienību.

Sirsniģi sveicam sludinātāju Guntaru Lašauri 40 gadu jubilejā!

24

Mirušo (Mūžības) svētdiena

Pateiksimies, ka Dievs mums dāvinājis visu dzīvībai un dievbijībai vajadzīgo; lai pieliekam visas pūles, pieaugot Kristus atziņā. (Pētera 2. vēstule 1: 3-8)

25

Lūgšim par Rēzeknes draudzi, sludinātāju Viktoru Osipovu un ģimeni; lūgšim par draudzes kalpošanām, lai evaņģēlija vēsts tiek izplatīta arī ārpus draudzes.

26

Lūgšim par Moldovas Kristīgi evaņģēlisko Baptistu draudžu savienību, tās 14 482 draudzēm un 19 578 locekļiem.

27

Lūgšim par Rīgas Ilģuciema "Atmodas" krievu draudzi un vadītājiem; lai gudrība vadīt draudzi vienotībā, garīgā izaugsmē un dažādu kalpošanu attīstībā; lai dedzība evaņģēlija pasludināšanā un lai Dievs modinātos, kas garīgi iemiguši, atkrituši, un atgriezīs Sevis un draudzes. Lai Dievs svētī jauniešus, pusaudžus un bērnus, lai draudze pildās ar jaunu paaudzi un attīstās misioņnāla kalpošana.

Sirsniģi sveicam mācītāju Mārtiņu Balodi 55 gadu jubilejā!

28

Lūgšim par Kazahstānu. Iedzīvotāji 17,5 miljoni, vairāk nekā puse ir musulmaņi, kristieši 12,15%. Liela daļa kristiešu ir imigranti. Lūgšim par viņu pazemību, kalpojot un sadarbojoties ar vietējām draudzēm. Lūgšim par kazahiem, kas atgriežas un sāk Kristus mācekļa ceļu.

29

Lūgšim par Liepājas Jauno draudzi, sludinātāju Guntaru Lašauri un viņa ģimeni. Lūgšim par Alfa kursu, laulāto pāru un ģimenes retrītu. Lūgšim par jaunajām telpām, uz kurām draudze pārcēlusies oktobrī. Lai Dievs pavairo finanses un ietekmes sfēru, lai izsūta kalpotājus Liepājā un tās apkārtnē.

Sirsniģi sveicam sludinātāju emeritusu Fridrihu Kaptānu 75 gadu jubilejā.

30

Lūgšim par sagatavošanos Adventa laikam draudzēs un ģimenēs.

Bībeles lasījums

28.10-03.11

5. Mozus 7-9
Jēkaba 4-5

Bībeles lasījums

04.11-10.11

5. Mozus 10-12
1. Pētera 1-3

Bībeles lasījums

11.11-17.11

5. Mozus 13-15
1. Pētera 4-5

Bībeles lasījums

18.11-24.11

5. Mozus 16-19
2. Pētera 1-3

Bībeles lasījums

25.11-01.12

5. Mozus 20-22
1. Jāņa 1-3

IZDEVNIECĪBAS LIBRI STYLE JAUNUMI

Dzejniece Milda Klampe 28. septembrī svinēja sava jaunā dzejoļu krājuma **“Vien-būtamais”** atklāšanas svētkus. Iepazīstot ar grāmatu, autore raksta: “Vienbūtība nāk no mūžīgā Dieva, kuru pēc Trīsvienības vajadzētu zināt katram, kas sevi sauc par Rietumu kultūras cilvēci piederīgu. Viens no veidiem, kā apliecināt savu esamību un esību vienā Dievā (lasi: vienīgi caur Kristu), ir rakstīt dzeju, to izteikt vārdā. Vairāk vai mazāk šis krājums ir kā atbildes reakcija pret vienas Patiesības, viena Ceļa, vienas Dzīvības kropļošanu un desakralizāciju. Pret meliem. Aizstātot vienīgo Patiesību līdz: “Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu!” (Atklāsmes 2:10).”

“Ceļojums pa Dzintara zemi” ir misionāra Maikla Velsa dienasgrāmata, kurā viņš apraksta piedzīvoto Latvijā un dalās domās par garīgiem jautājumiem. Autora dzīves uzdevums bija – ar cieņpilnu izturēšanos un mīlestību iedrošināt katru tiekties pēc pilnības Kristū. Maikla vēsts, kalpojot Latvijā, bija ļoti vienkārša – kad būsi zaudējis savu spēku, godu un valstību, tad būsi nonācis tieši tur, kur Dievs tavā dzīvē īstenos Savu prātu, un tu sapratīsi, ko nozīmē patiesi pārpilna dzīve.

Oktoobra nogalē mazos lasītājus un viņu ģimenes iepriecinās dzejnieces levas Samauskas dzejoļu krājums **“Ko domā kalns par bizbimārīti”**, kas aicinās ikvienu iepazīt un slavēt Dievu. Viņa klātbūtne tieši vai netieši ir sajūtama katrā autores dzejolī – gan par Jonu zivs vēderā, gan pērkonu dārdos negaisa laikā. Dzejoļu rindās palīdzēs iejusties Santas Martas Smoļakas košās un sirsnīgās ilustrācijas.

Ziņas īsumā

Rīgas Āgenskalna draudzes 140. gadu svinības noslēgsies ar svētku dievkalpojumu **6. oktobrī**, kurā svētrunu teiks bīskaps Kaspars Šterns.

Ventspils draudzes 163. gadsvētku dievkalpojums notiks **13. oktobrī**, sludinās mācītājs Ģirts Ašņevics. **Jaunjelgavas draudzes** 146. gadsvētku dievkalpojums notiks **20. oktobrī**.

Garīdznieku brālības konference “Pārveidoti, lai ietekmētu” notiks 19. oktobrī 10:00-16:00 Rīgā, draudzes “Atmoda” telpās Slokas ielā 90. Tajā kā lektors uzstāsies Dr. Viljams Ankerbergs no ASV. Konferences programmā – lekcijas garīgai izaugsmei, Garīdznieku Brālības vadītāja un kolēģijas locekļu vēlēšanas. Pieteikšanās līdz 10. oktobrim – ej.uz/GBkonference2024.

Muzikālo vadītāju skola aicina **8. un 9. novembrī** uz apmācībām koru un ansambļu vadītājus. Apmācības notiks Ventspilī. Informācija par dienas kārtību, pieteikšanos un citiem organizatoriskiem jautājumiem tiks nosūtīta draudžu muzikālās kalpošanas vadītājiem.

Muzikālās kalpošanas apvienība aicina draudzes iepilnāt dalību Latvijas baptistu Dziesmu svētkos, kas notiks 2025. gada 18.-20. jūlijā Jelgavā. Pašlaik tiek strādāts pie koncerta mākslinieciskās ieceres un repertuāra precizēšanas. Plānoti kopmēģinājumi Rīgā, Ventspilī, Kuldīgā, Liepājā, Skrīveros, Ogrē un citās pilsētās. Notis un informācija par mēģinājumiem tiks nosūtīta draudzēm.

Sākot ar februāri, draudzēm būs pieejams **mazo grupu materiāls “Pārveidoti, lai ietekmētu”**. Tas iecerēts kā 8 nodarbību cikls, un tā sagatavošanā piedalās bīskaps Kaspars Šterns un mācītāji Edgars Mažis, Aivars Vadonis un Mārtiņš Balodis. Kurša tēmas aicinās dalībniekus pārdomāt sekojošas tēmas – kas ir evaņģēlijs, kā tas maina mani personīgi un draudzi, kā evaņģēlija pārmainīti varam ar ticības skaidrību, mīlestības spēku un cerības drosmi ietekmēt savu ģimeni, darbvietu un sabiedrību.

LBDS REĢIONĀLĀS TIKŠANĀS 2025

18. janvāris
VALMIERA

08. februāris
MADONA

08. marts
LIEPĀJA

22. marts
RĪGA

Baptistu Vēstnesis

LBDS Padomes informatīvs izdevums. Lāčplēša iela 37, Rīga, LV-1011, tālrunis: 20390979, kanceleja@lbs.lv, www.lbs.lv
Izdevumu sagatavoja: bīskaps Kaspars Šterns, Žanna Drūnese, Līvija Godiņa, Elza Roze, Estere Roze, maketētāja Zane Spēlīte.
Latvijas Baptistu draudžu savienība, Reģ.nr. 9000085765, SEB Banka, kods: UNLA LV2X, Konts: LV03 UNLA 0002 0007 01314

Kairos

Dievs, Draudze un pasaule

17.10. - 19.10.
31.10. - 02.11.
14.11. - 16.11.

Nodarbību kurss,
 kurā apskatīsim
 misijas darba
 biblisko, vēsturisko,
 kultūras un
 stratēģijas aspektu.

Trīs nedēļas nogales: ceturtdien, piektdien 18:00-21:30, sestdien 9:00-18:00

Sīkāka informācija un pieteikšanās:
KAIROSKURSS@GMAIL.COM

Latvijas Bībeles centrā Rīgā, Krāslavas ielā 27.

Jauniešu salidojums

SAVIENOTS

15 - 17. novembrī

vecums 14+ gadi

Rīgas Māleja bēdīslu draudzē

Dalības maksa 30 EUR, pēc 1. novembra 50€

EJ.UZ/SAVIENOTS2024

Naktsmājas garantētas, piesakoties līdz 8. novembrim

GLS LATVIJA
VADĪTĀJU KONFERENCE
8.-9. NOVEMBRĪ